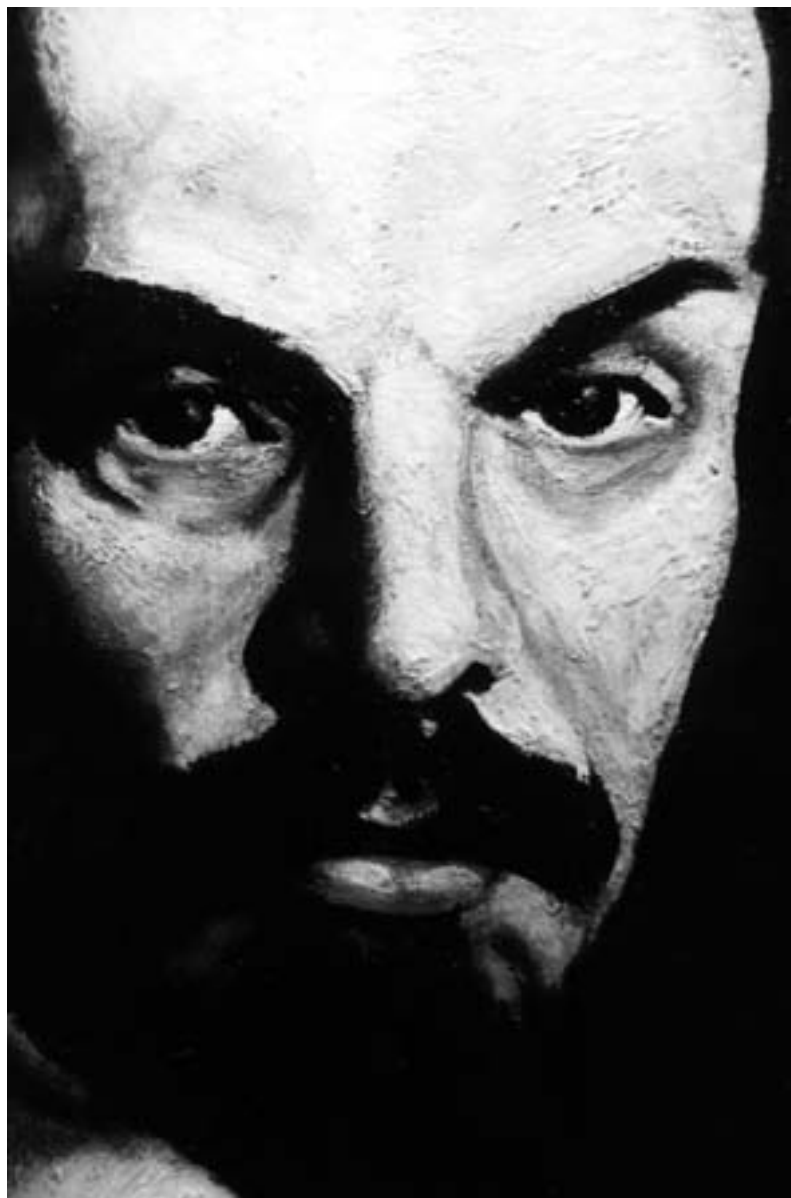


KOMMUNISTISK POLITIK



Oliemaleri
Jørgen Buch

LENIN LEVER!

24.01. 2004

80-ÅRET FOR HANS DØD

Nr. 2

8. årg.
2004

17. januar -

30. januar

Støttepris 12 kr.

TEMA: KAPITALENS REGERINGER

Danske helte s. 2 ● Underklasse s. 3 ●

Strukturreform: Unionsstruktur til delstat Danmark s. 4 ● Hvorhen Fyn? s.6 ●

Højere løn, kortere tid s. 8 ● Politiprovokatører s. 10 ● Ud at køre for de skøre s. 11 ●

Helvede s. 12 ● Regering med ført hånd s. 14 ● Liberal rugekasse og tænketank s. 16 ●

Berlusconi & medierne s. 17 ● Parmalat s. 18 ● Kapitalistiske mord i Italien s. 19 ●

APK København s. 20 ● Præsidenten der ville eje universet s. 21 ●

Debat s. 22 ● OK 2004 s. 24

Danske helte

KOMMUNISTISK POLITIK

Danske helte – nå ja: Willemoes, Niels Juel, Tordenskjold – det er længe siden. Modstandsfolkene under 2. verdenskrig har ikke opnået heltetestatus i den officielle mytologi. Men der er håb forude: Det 21. århundrede er i gang med at producere dem, godt hjulpet på vej af DR og TV2 og deres udsendte: De danske soldater i Irak.

De har gjort nogle sensationelle fund, begravet i sandet i Sydirak – fund, der i de danske medier retfærdiggør den ulovlige krig og besættelse: Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben. Intet mindre.

Indtil videre har de danske militære succes'er været beklageligt begrænsede.

Først sendte man en u-båd af sted for at føre ørkenkrig. Den kom ikke i kamp, og strandede i øvrigt på vejen tilbage og måtte slæbes hjem. Der kom ingen søhelte ud af den ekspedition.

I krigens begyndelse var der logistiske problemer: man havde sørget for at medbringe en del polarudstyr til soldaterne, der til gengæld ikke fik nogen nattesøvn, fordi deres senge fra Jysk (eller hvor det nu var fra) var beregnet til børnestørrelser.

Og da de endelig kom i kamp nedskød de ubevæbnede og fredsommelige irakere, der prøvede at passe deres arbejde – og ombragte samtidig en enkelt af deres egne, krigens hidtil eneste danske dødsoffer.

Det er fortid og bedst tjent med at blive glemt. Nutiden er derimod anderledes glansfuld: Store mængder af giftgasgranater, nok til at udslette samtlige invasionsstyrker og det meste af den irakiske befolkning og nogle af nabolandene med viste sig at ligge begravet i ørkenen uden for den danske lejr. En opmærksom dansk helt fik øje på noget, som stak op – og fundet var gjort.

Tydeligvis var de nedgravet af en flygtende hær, men de udgjorde stadig en akut trussel mod civilbefolkningen, som de danske jens'er er sat til at beskytte. En lokal irakisk kollaboratør beskrev på dansk TV lokalbefolkningens uhyre lettelse over at være sluppet af med truslen fra granaterne, som omhyggeligt blev uskadeliggjort ved at blive anbragt i plastikposer...

Det var her historien ligesom begyndte at slingre fuldemandsagtigt. Det blev ikke bedre af at man begyndte at vise billeder af de frygtindgydende våben, der helt åbenbart var forvitrede og ubrugelige, og kun farlige for nogen, der måtte forsøge at affyre dem.

Hvad var det? *Blistergas* ... Langsomt dæmrede det, at der var tale om arkæologiske fund, sandsynligvis fra krigen mellem Irak og Iran, hvor Irak anvendte forskellige nervegasser, produceret med udenlandsk assistance og under rådgivning af amerikanske officerer. Det er fra den periode, hvor man har billeder fra Donald Rumsfelds høflighedsvisit hos Saddam Hussein, og hvor USA fik hjulpet Saddam ud af FNs anklage om giftgas-mord på iranere og kurdere.

De blev destrueret efter denne krig og den næste, Bush Sr.s Golfkrig. De danske fund er af våben, der er nedgravet med nogenlunde samme formål og på nogenlunde samme måde som danske kemivirksomheder tidligere nedgravede giftaffald.

Nogle få uafhængige journalister foretog en videre selvstændig udgravning. Sporene fra ørkensandet pegede tilbage på hovedsponsoren af de danske soldater: A.P. Møller. Det A.P. Møller-ejede danske firma Dansk Industri Syndikat, DISA i Herlev, leverede i 1986 et nøglefærdigt produktionsanlæg til fremstilling af granater som dem, de danske styrker i Irak netop har gravet frem. Anlægget – til en værdi af omkring 200 millioner kroner – blev installeret af danske teknikere uden for Bagdad.

Masseødelæggelsesvåben – fremstillet på dansk anlæg. Afsløringen var så rammende, at de danske heltes Over-Jens – Super-Anders – måtte erklære, at hans regering straks vil gennemføre en undersøgelse af sagen.

Den store sensation er endt som en lille, men pinlig afsløring. Ikke af Saddams angivelige masseødelæggelsesvåben, som ikke eksisterede, da Anders Fog, Bush og Blair gik i krig – men af krigskoalitionens – og ikke mindst Danmarks – hykleri og dobbeltmoral.

Med den danske dødens købmand nr. 1 – Maersk McMøller – i centrum...

Og så var der ingen kemi i skidtet det var falsk alarm.

Redaktionen den 13. januar 2004



KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/

Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 23. januar 2004

Underklasse

Der er en overklasse og en underklasse her i verden. Der er et jet set og mere end 2 milliarder ludfattige med omkring en dollar om dagen. Der er Overdanmark og der er Underdanmark. Og de underste i Underdanmark er nydanskere, indvandrere fra Underverdenen.

Arbejderpartiet Kommunisterne har for længe konstateret, at der føres en politik for at gøre indvandrerne til et proletariat i proletariatet. Det var tilfældet under socialdemokratiske regeringer, og det er gået meget stærkt under Fogh-regeringen, som har anstrengt sig ekstraordinært for at gøre livet surt for de allerfattigste.

Nu har Arbejderbevægelsens Erhvervsråd udsendt en undersøgelse, som fastslår, at der er ved at blive skabt et permanent indvandrerproletariat. Rapporten *'Fordeling og levevilkår'* kortlægger, hvordan danskernes indkomster, formuer og andre økonomiske forhold har udviklet sig i perioden 1991-2001.

Et af de spørgsmål, der undersøges, er hvordan de fattigste 20 procent af befolkningen, den såkaldte lavindkomstgruppe, kan forbedre deres situation. Den viser at godt halvdelen af de lavestlønnede danskere fem år senere befandt sig i samme gruppe, mens knap halvdelen havde bevæget sig op i et højere indkomslag. Anderledes med indvandrerne: Af folk fra udviklingslande var 80 pct. stadig i bunden. Kun 20 % var rykket op.

Uddannelse – uddannelse i stedet for klassekamp, ikke uddannelse og klassekamp – har altid været den socialdemokratiske patentmedicin til at forbedre de understes situation. En veluddannet arbejderklasse – så vil det gå godt både for det danske samfund, kapitalister og arbejdere, er filosofien. Det går godt for kapitalisterne, ikke så godt for de danske arbejdere. Derfor snakkes der om den 'sociale arv', der skal brydes, men ikke bliver brudt, så længe de kapitalistiske produktionsforhold består. Den sociale opstigning er først og fremmest individuel – og undtagelsen.

Rapporten fra Erhvervsrådet lægger endnu en pind til den socialdemokratiske forestillings ligbål, idet den konstaterer, at 'uddannelse hjælper kun i ringe omfang indvandrerne til job og økonomisk fremgang'. Rapporten siger:

'Faktisk er det langt lettere for en ufaglært dansker at komme ud af lavindkomstgruppen, end tilfældet er for en indvandrer med videregående uddannelse. Manøvren var således lykkedes for næsten 40 procent af de ufaglærte danskere i løbet af de fem år.'



Integrationsminister Bertel Haarder har en forklaring. Eller rettere tre. Efter hans opfattelse har Danmark sammen med Sverige verdens dårligste integration af indvandrere. Det skyldes

1. Verdens højeste minimumslønnering
2. verdens højeste sociale satser, og
3. desuden de værste uddannelsesbarrierer.

Deraf følger naturligvis, at mindstelønnen skal sænkes og de sociale satser beskæres yderligere – nu i integrationens navn. Arbejdskøbernes diskrimination er ikke noget stort problem – for Bertel Haarder. Og 'uddannelsesbarriererne' skal naturligvis fjernes – i det omfang, arbejdsgiverne vil. Det lyder spagt, når socialdemokraten

Lars Andersen, direktør i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd her over for stiller op med følgende:

- Uddannelsessystemet er ved at blive ghettoficeret i disse år. Andengenerationsindvandrere går på HHX og HTX og tager bagefter de korte videregående uddannelser sammen. Men desværre er det fag med stor arbejdsløshed og betydelig risiko for at løbe ind i den diskrimination, vi har set på praktikpladsområdet. Det havde været bedre, hvis de valgte uddannelser som for eksempel sygeplejerske og pædagog, siger han.

Arbejderne skal uddanne sig. Og indvandrerne skal blive sygeplejersker eller pædagoger!

Det er ligesom det ikke rigtig hænger sammen.

Socialdemokraterne har begået endnu et kæmpe forræderi. De er aldrig gået til kamp for indvandrernes rettigheder som en del af arbejderklassen, og dermed for reel integration. Derimod har de mere end halvt overtaget den borgerlige diskriminationspolitik ved at gøre indvandrerne – og ikke kapitalismen og diskriminationen – til problemet, der skal tackles.

Selvfølgelig skal de unge – også de unge indvandrere – søge at uddanne sig. Men vigtigere endnu er det, at arbejderklassen integreres, og bekæmper den borgerlige såvel som den socialdemokratiske splittelsespolitik. Faglærte og ufaglærte – danskere og indvandrere – gamle og anden generation: Det er samme klasse og samme kamp

Og det er den samme kamp på globalt plan: En gigantisk 'underverden' går imod overmenneskenes diktat: Modstanden i Irak, Afghanistan og Palæstina mod militær aggression, Protesterne mod det amerikanske nyliberale projekt FTAA i Mexico. Det sociale verdensforum har i disse uger for første gang sat protesten stævne på det asiatiske kontinent – i Bombay, Indien. Den globale underklasse rejser sig.

.- lv

Unionsstruktur til delstat Danmark

Danmark skal administrativt omlægges – og det skal gå stærkt. Bag strukturreformen ligger EU-tilpasningen – og nye angreb på gamle rettigheder.

Under enorm medieopmærksomhed har den regeringsnedsatte strukturkommission fremlagt sin rapport med forskellige modeller for en fremtidig administrativ inddeling af Danmark. Det store medieshow afspejler den store politiske vægt, som statsmagten, kapitalen, regering og parlamentarisk opposition tillægger den.

Nu skal det gå stærkt. Danmark skal omlægges fra grunden af. 'Reformen' skal køres af i lyn tempo. Der findes allerede 'et bredt politisk flertal' for en hurtig proces. Helst før befolkningen opdager, hvad det hele drejer sig om.

'Danskerne kan godt indstille sig på større kommuner og et hurtigt farvel til amterne, som vi kender dem i dag. En skitse til en historisk kommunalreform kan være på plads allerede inden sommerferien', skrev Jyllands Posten.

Og det EU-begejstrede dagblad Politiken redegjorde på lederplads for sin fremtidsvision, som skærer nogle af perspektiverne ved 'reformen' ud i pap. Der har allerede gennem et stykke tid været kørt en massiv propaganda for at kommunestørrelsen skal være på mindst 30.000 indbyggere: 'De fleste borgere i landet er klar over, at det kommunale Danmarkskort skal ændres', konstaterer avisen, men hvad så med amterne, spørger den – og giver selv sit ønskesvar:

Amterne 'er der 14 af, og det svirrer i luften med tal. Skal der være fem, syv eller hvad med otte? Svaret er, at tre store regioner bør erstatte det nuværende niveau mellem stat og kommuner. (...) Visionen om en Region Sjælland, som i sin tid blev konciperet af tre sjællandske borgmestre, bør følges op af en Region Syd, der skærer Jylland over på midten fra Vejle og ned samt Fyn. Region Nord udgøres følgelig af det øvrige Jylland. En sådan model sikrer, at der er vækst- og velstandsdynamoer i samtlige regioner', påstår lederskribenten.



Dorte Grenaa:
- Det er et unionsdiktat.

Det er ren fup, når han taler om, at 'Regionerne' er en sjællandsk idé. Det er en EU-ide – og tilmed en gammel ide. De herskende i Danmark er nu i fuld gang med at gennemføre den.

Slank den offentlige sektor

- *Strukturreformen er så central for både regering og opposition, fordi den er et direkte og konkret led i opbygningen af den unionsstat, som er undervejs. Den er et EU-diktat. EU's organisatoriske og administrative regionsopdeling skal være på plads til EU-statsdannelsen. Og det er nu, selvom forfatningen er blevet lidt forsinket, siger Arbejderpartiet Kommunisternes formand Dorte Grenaa:*

- *Hele demagogien om, at det er for 'menneskenes skyld', at det handler om 'demokrati og indflydelse', at tingene skal 'tættere på den enkelte borger og kun skal henvende sig til ét kontor' skal forstås og sættes ind i det perspektiv.*

Men det er bare en del af det hele. 'Strukturreformen' kommer til at fjerne det organisatoriske og administrative grundlag for den 'danske model'. Den skal ses sammen med den kommende 'velfærdsreform', som den såkaldte velfærdskommission er sat til at udarbejde, som den endelige slagtning af danske særheder:

- *Et væsentligt element ved strukturreformen og den kommende velfærdsreform er at få den i EU-sammenhæng alt for store offentlige sektor bragt væsentligt ned, siger Dorte Grenaa, 'og der er ingen tvivl om, at man vil benytte opsigelsen/ophævelsen af amtslige og kommunale ansættelsesforhold og ok-aftaler til en generel forringelse af løn,*

arbejds- og ansættelsesvilkår. Der er al mulig grund til at være på vagt.

Reformen og dens konsekvenser må bekæmpes

Når APK afviser denne reformmodel og påpeger dens negative konsekvenser har det selvfølgelig ikke noget at gøre med, om kommuner, der vitterlig er for små, bør lægges sammen eller ej. Det kan de sagtens finde ud af.

Det er de omfattende konsekvenser i form af tab af suverænitet, af folkelig indflydelse og demokrati samt perspektivet for en forringelse af både de offentligt ansattes og i sidste ende alle almindelige menneskers vilkår, partiet vender sig imod.

I strukturkommissionens rapport ligger der f.eks. et forslag om at kommunalisere dagpenge, arbejdsformidling og aktivering. Det vil umiddelbart betyde mere vilkårlighed for både arbejdsløse og bistandsmodtagere, forringede vilkår. Protesterne på dette felt har allerede rejst sig. Men i planen ligger der mange andre tilsvarende forringelser.

Et ændret politisk billede lokalt kan være en anden konsekvens – til fordel for de store partier, til bagdel for de små. Der bliver i det hele taget færre folkevalgte politikere. Der er tilmed forslag om at de større regioner skal administreres af embedsmænd, ikke af folkevalgte. Det betyder endnu større afstand til borgerne.

Hvordan skal arbejdere og progressive så forholde sig til reformen? Dorte Grenaa siger:

- *I stedet for at trækkes ind i en pseudodiskussion om hvilke organisatoriske modeller inden for EU's diktat man foretrækker, skal vi stille helt konkrete og kontante krav til, hvilke sociale, uddannelses-, sundhedsmæssige- og arbejdsmarkedspolitiske krav, vi vil have opfyldt – og hvordan det sikres, at der bliver lige rettigheder for alle, uanset hvor i landet man bor.*

Hun tilføjer:

- *Argumentet med at større enheder, regioner, vil spare administration, vil i virkelighedens verden hurtigt vise sig at*

Jens Kramer
Mikkelsen vil
have én Storre-
gion Sjælland



dække over at toppen af magteliten og bureaukratiet i amter og kommuner vil få omplaceret sig selv, mens rationaliseringer og fyringer vil ske på gulfplan.

Politisk hundeslagsmål

Strukturrapporten har umiddelbart udløst et politisk hundeslagsmål, der på overfladen kan se forvirrende ud. Venstreborgmestre taler partiledelsen imod. 'Småt er godt', ikke mindst for velhaverkommuner som Vandelsbæk, der ikke ønsker at blive proletariseret ved sammenlægning med naboerne.

På Sjælland er den helt store magtkamp gået i gang. Kampen om, hvem af magtens mænd, der skal kontrollere København og resten af Sjælland. København som en del af Øresundsregionen er officiel EU-politik.

Strukturkommissionen anbefaler, at der i fremtiden skal være mellem en og tre regioner på Sjælland. Overborgmesteren i København og borgmesteren på Frederiksberg ønsker (som Politikens lederskribent), at hele Sjælland bliver til én region, en superregion med to millioner mennesker. Modstanden fremkalder således nye alliancer. Den socialdemokratiske borgmester for Københavns amt og Venstreborgmesteren i Roskilde bekæmper indædt planen om en superregion Sjælland.

Overborgmester Jens Kramer Mikkelsen siger, at han er glad for strukturkommissionens anbefaling af, at hovedstadsregionen ikke bør være mindre end hvad der rummes af i såvel Hovedstadens Sygehusfællesskab (HS) som Hovedstadens Udviklingsråd (HUR).

- Det bekræfter os i, at en model med maksimalt to regioner på Sjælland er den bedste løsning. Det skal ikke være op til Københavnsområdet, om resten af Sjælland skal være med, men hvis de vil, er de velkomne, siger Kramer Mikkelsen.

Se også udtalelsen fra
APK København på side 20

Tæppet væk under offentligt ansatte

600.000 ansattes
ansættelses- og
arbejdsforhold står for skud
med den nye strukturreform.
De forholdes oplysninger om
de reelle konsekvenser og
tages i stedet til indtægt for
en stor entusiasme fra deres
faglige ledere på trods af, at
det er bekymring og mistillid,
der nager dem.

Med EU's krav om opdeling af unionen i regioner på tværs af landegrænser er også Danmark tvunget til at omlægge den nuværende kommunale og amtsligt opdelte struktur. Derfor skal den hidtidige struktur nedbrydes, og regioner skal opbygges. Alle parlamentarikere – i den statslige, amtslige og kommunale sektor – skjuler, at årsagerne i den sidste ende handler om en yderligere tilpasning til fremtidens EU. Hensigterne bag EU-planen er beskrevet andet sted i Kommunistisk Politik.

Konsekvenserne vil berøre samtlige borgere. Tilhængerne forsøger at drage debatten hen på stordriftens fordele og rationaliseringsgevinster, der alt sammen angiveligvis vil komme borgere til gode. Den holder ikke vand: To tredjedele af landets borgmestre anerkender, at reformen ikke vil betyde bedre forhold for borgerne.

Debatten forsøges drejet ind på golde strukturdiskussioner om, hvor og hvor mange streger der skal slås over Danmarkskortet.

Debatten har stort set ikke berørt de mere end 600.000 ansatte i amter og kommuner, hvis arbejdsforhold vil blive radikalt forandret. For dem, der undslipper fyringerne. Der er nemlig i realiteten lagt op til en i praksis af stort set alle gældende aftalte forhold for disse grupper. Dertil kommer, at de ansatte som alle andre borgere eller brugere af det offentlige vil mærke den ringere og dyrere "service". De faglige organisationer burde tage udgangspunkt i denne helhed og ikke i snævre faglige



forhold ud fra en betragtning om, at strukturreformen er en realitet.

Indtil videre har de faglige organisationer kun forholdt sig til mulige rationaliseringer. Hovedparten af de faglige organisationer har derfor rejst krav om en tryghedsaftale i forbindelse med overgangen til ny struktur. En sådan aftale kunne passende tage sit udgangspunkt i, at rationaliseringsgevinster ved "stordriftsfordelene" skulle komme de ansatte og brugerne til gode efter mange års besparelser og forringelser, men indholdet til "trygheds"-aftalerne står foreløbig stort set hen i det uvisse. Det tyder dog på, at de faglige topledere lægger mere vægt på aftrædelsesgodtgørelser end på sikring af arbejdspladser.

Der har slet ikke været udtrykt bekymring for de drastiske ændringer i de kommende arbejdsforhold. Eksempelvis vil de geografiske grænser for ansættelsesforholdet naturligt blive forrykket voldsomt. Flere end den halve million ansatte vil kunne pålægges arbejdspladser langt fra deres bopæl med de nye kommunale grænser og amtslige eller regionale grænser.

Arbejdets indhold vil desuden med sikkerhed blive forrykket til en større utilfredshed og afmægtighed i arbejdets udførelse, der vil medføre en dårligere service.

Formanden for HK/Kommunal, Kim Simonsen, rammer med garanti plet, når han i LO's Nyhedsbrev A4 beskriver sine medlemmers fordringer til fremtiden:

"De ser frem til at opnå bedre faglige miljøer; få mere rum og økonomi til at levere deres ydelser og til at opleve en større logik i den offentlige sagsgang. De er parate med relevante faglige indspark. De venter utålmodigt med at erfare, hvilke muligheder en ny struktur åbner op for."

Fortsættes s.6

Hvorhen Fyn?

Problemet i Kim Simonsens betragtning er, at han foregøgler medlemmerne, at de har et ord at skulle have sagt i den planlagte proces. Det er op til medlemmerne og deres faglige ledere at tilvinge sig en rolle, hvis de overhovedet skal høres.

Man kan med rimelighed nære bekymringer på vegne af de offentlige ansatte, når LO i deres Nyhedsbrev A4 giver spalteplass til formanden for HK/Kommunal, Kim Simonsen, der på vegne af sine medlemmer udtrykker sig uhyre positiv over for reformplanerne. Indtil videre er han den eneste faglige repræsentant, der har fået mæle i LO's Nyhedsbrev. Kim Simonsen tillægger tilmed sine medlemmer, at *"de har nikket anerkendende til projektet"*, uden at gøre sig besvær med at referere til, hvor han ved det fra, eller på baggrund af hvilke oplysninger eventuelle "repræsentative" fora skulle have givet deres tilsagn:

"Hele den offentlige sektor er præget af en stor entusiasme omkring den forestående reformproces, som anses for at være vigtig og helt nødvendig," fastslår Kim Simonsen, igen uden at ulejlige sig med at forklare, hvor han ved det fra.

De offentlige ansatte har alt for mange erfaringer med i rygsækken, der fortæller, at strukturændringer er til det dårlige. Reformen efterlader utryghed i ansættelse som arbejdsforhold.

Entusiasmen ligger udelukkende på de faglige topledere bord.

-gri

For EU-monopolerne er Danmark ikke større, end at landet sagtens blot kunne udgøre Region Nord, ja, da er Region Fyn faktisk alt for lille og ubetydelig. Fyn optræder da nærmest som en trædesten for to broer, der begge mister sin store EU-erhvervsbetydning, når de får gennemført erhvervslivets Femern-bro, fugleflugtsbroen, der via Lolland-Falster direkte forbinder Skandinavien med Tyskland.

For dem kunne amterne lige så godt helt nedlægges og landet opdeles i nogle få underregioner, kommuner. Og sygehusvæsenet, som ligger under amterne, amternes største opgave, kunne for EU lige så godt gå i retning af privatiserede virksomheder.

Den nuværende strukturdebat er et led i denne retning, i hele denne EU-tilpasning.

Men det virker usandsynligt, at der kan findes politisk flertal til her og nu at fjerne amterne og erstatte det med nogle få regionsområder. Det er på kommuneområdet, der vil være de største ændringer.

Det geografiske område, som omfatter Fyns Amt, dvs. Fyn med tilhørende øer, vil sandsynligvis være uforandret i en kommende amtsreform. Der tales



Odense
havn

om opdeling af landet i syv, fem, eller tre amter.

Bliver det tre amter, vil det nok betyde, at Fyn med omliggende øer sammenlægges med hele Sydjylland, det område, som er blevet indarbejdet under Syddansk Universitets og Odense Universitetshospitals område.

På kommunalområdet vil en reform med kommunistørrelser på minimum 30.000 indbyggere være en trussel mod øsamfundene på Langeland og Ærø. Begge øer har i det forløbne år afholdt folkeafstemninger og gennemført frivillige kommunesammenlægninger, så hver ø udgør en storkommune, henholdsvis Ærø og Langelands kommuner.

For mange er man gået med til sammenlægningerne på øerne som et værn mod, at disse to øsamfund i en påtvinget struktur reform underlægges én sydfynsk storkommune med centrum i Svendborg.

Men for svorne EU-liberalister har sammenlægningen bare været ét skridt på vejen til kæmpekommuner med "stordriftsfordele".

Odenses borgmester Anker Boye, tillige næstformand i Kommunernes Landsforening, er af den slags, der går imod, at Ærø og Langeland skal have lov til at være selvstændige kommuner i en kommende kommunalreform.

Strukturreformens indstillinger med påtvingne kommunesammenlægninger lægger for Fyns vedkommende op

Arbejdersolidaritet på Odense havn:

Fyrede og bortviste kranførere genansat

Odense Havn har nu genansat de to kranførere, der i torsdags blev fyret og omgående bortvist.

Fyringerne skete, fordi havnearbejderne havde nægtet at tage 8 timers overarbejde onsdag aften. I forvejen havde de oparbejdet en meget stor overarbejds-pukkel.

Fyringerne resulterede i, at de andre kranførere i solidaritet nedlagde arbejdet torsdag og fredag og etablerede blokade på Odense havn med krav om ubetinget genansættelse af deres to arbejds-

kammerater. Kranførerne blokerede fredag Stige-færgen og lavede blokade, så biler ikke kunne komme ind til Lindø Terminalen og læsse skrot af.

Blokaden betød, at en række skibe ikke blev losset, og at skibe blev omdirigeret.

Efter lovning om forhandlinger gik kranførerne igen i arbejde mandag.

Det er disse forhandlinger mellem repræsentanter for SiD og Odense havn, der mandede ud i beslutningen

om genansættelsen af de to fyrede.

- *Vi er lykkelige for det her. Vi har fået det igennem, vi gerne ville*, udtaler kranførernes talsmand Leif Kristensen til Radio Fyn

Kranførerne har længe haft problemer med at få afspadseret overarbejde, og ifølge SiD har de 18 kranførere 5.000 overarbejdstimer stående.

På onsdag forhandler parterne om, hvordan problemerne omkring puklen af overarbejde kan løses.

til, at Fyns Amt, der består af 32 kommuner, via tvungne sammenlægninger vil nå ned på omkring 9 kommuner.

Ud fra talen om sammenlægninger af kommuner med minimum 30.000 indbyggere spekuleres der nu i, hvilken kommunesammenlægning Fyn vil blive påtvunget ved f.eks. 9 storkommuner:

Odense kommune (184.000).

Munkebo, Kerteminde, Langeskov og Ullerslev.

Nyborg, Ørbæk og Gudme.

Svendborg, Egebjerg, Ærø, Langeland. Fåborg; Hårby og Broby.

Assens, Glamsbjerg, Tommerup, Årup og Vissenbjerg.

Middelfart, Nørre Åby og Ejby.

Bogense, Otterup og Søndersø.

Ringe, Årslev og Ryslinge.

Der er ingen tvivl om, at den sociale service vil blive forringet ligesom andre steder i landet, hvor der sker sammenlægninger.

Men det, der optager medierne, er spekulationen om ben og partiposter, der for længst er gået ind, hvem går det ud over, og hvem ender med at trække det længste strå i kampen om poster.

Fyens Stiftstidende forudsiger, at efter en kommunalreform med en sådan sammenlægning vil der være tre socialdemokratiske borgmestre og seks venstreborgmestre.

Kommunalreformens betydning for den jyske befolkning



Strukturdebatten i Jylland er præget af amtsborgmestrene og borgmestrene for de største byer. Påståede stordriftsfordele og større økonomisk vækst i de større kommuner og storregioner er politikernes eneste argumenter for at gå ind for reformerne. Der ytres ikke et ord om, at det i virkeligheden er reformer, der skal tilnærme sig EU's regionsopdelinger. I politikerdebatten siges ikke et ord om borgernes velfærd.

Men hvad kommer reformerne til at betyde for den almindelige borger i Jylland? Jylland har tre vækstcentre, nemlig Århus, Ålborg og trekantsområdet, Fredericia, Kolding og Vejle. Med større kommuner vil det gå som på Bornholm, hvor nedlæggelsen af mindre skoler, børnehaver og ældrecentre osv. og koncentrationen af den offentlige service er i fuld gang.

Med de forholdsvis store afstande i

Jylland, især Vest-, Nord- og Sønderjylland, sammenholdt med den stadig dårligere kollektive trafik vil det betyde, at de borgere, der ikke har egen bil, får et stort transportproblem og meget vel kan bruge en hel dag med kollektiv trafik for at møde på et offentligt kontor. Og blot det at få sine børn bragt på institution bliver ofte en umulig opgave uden egen bil.

Konsekvensen bliver, at områderne, der i forvejen bliver betragtet som arbejdsløshedsøer, ikke bliver så attraktive for erhvervslivet, hvad der igen fremmer en endnu større skævvridning af Jylland, end tilfældet er i dag. Det vil også betyde et demokratisk problem, når de folkevalgte bliver fjernet fra den enkelte borger.

Men optimistiske jyske levebrødsfolk har fremført det argument, at det vil blive meget nemmere at gennemføre upopulære beslutninger, hvis afstanden fra borgeren til politikerne bliver større. Det skulle fremme mere rationelle beslutninger til fordel for den enkelte borger.

For de offentligt ansatte i amter og kommuner har det allerede betydet stor usikkerhed om jobplacering med eventuel flytning til en anden by, jobmuligheder og arbejdsforhold. Her er det igen de tyndtbefolkede områder, der bliver ramt hårdest.

Dagpengemodtagere på bistand

Den kommende reform af amter og kommuner vil, hvis det står til Strukturkommissionen, betyde, at 500.000-600.000 dagpengemodtagere årligt skal hente deres understøttelse på kommunens kontor, der samtidig skal harmonisere reglerne i et såkaldt "enstrenget" system.

"På beskæftigelsesområdet er det kommissionens vurdering, at der vil kunne opnås en bedre opgaveløsning, hvis der sker en samling af det nuværende opdelte system. Kommissionen anser det for vigtigt, at der så vidt muligt sker en harmonisering af reglerne i de forskellige forsørgelsesordninger," fastslår Kommissionen i afsnittet

om job-indsatsen.

Det har med rette bragt formanden for A-kassernes Samvirke, Morten Kaspersen, på banen:

- Hvis politikerne vælger at følge kommissionens anbefalinger på dette område, er det første skridt i retning af at nedlægge a-kasserne. Så skal alle ledige på kommunkontoret for at hente deres understøttelse, udtaler han til Fagbladet.

- Ved regeringens tiltrædelse gjorde den det klart, at den blandt andet ønskede rådighedsvurderingen fjernet fra a-kasserne. Regeringen forsøger at stække a-kasserne og fagbevægelsen alt det, den kan, konstaterer Morten Kaspersen.

Det er således ikke kun et spørgsmål om, hvilket kontor de arbejdsløse skal hæve understøttelsen hos. Det er i endnu højere grad et spørgsmål om angreb på satsernes størrelse, rådighedsvurderingen og beskæftigelsesindsatsen, der er tale om.

- 85 til 90 pct. af medlemmerne er i dag tilfredse med den service, de får i deres a-kasse, så jeg kan kun se ulemper og ingen fordele ved forslaget, fastslår Morten Kaspersen.

Derimod har LO udtrykt, at de er positive overfor et enstrenget system, hvis blot behandlingen forrykkes fra kommunerne til statsligt regi, hvilket DA har erklæret sig enige i. -gri

Arbejdspladserne kræver højere løn på kortere tid

Fireårige overenskomstperioder har fået det røde kort. Byggeri- og transportarbejderne samt de ansatte i handel og service er blandt mange andre enige om, at en fireårig overenskomstperiode er alt for lang tid. Det er der for så vidt ikke noget nyt i. Det mente de samme grupper for fire år siden, da deres topforhandlere indgik så lang en overenskomst.

Siden er Nyrup-regeringen erstattet med en borgerlig, hvorfor den politiske dagsorden i forhold til overenskomstforhandlingerne også er ændret. VK-regeringen har da også sandt for dyden grebet ind over for arbejderne og deres løn-, arbejds- og levevilkår i sin godt toårige levetid, til tider med socialdemokratiske stemmer.

Derfor har en række topforhandlere nu fundet det opportunt at kræve periodens længde reduceret til maksimalt to år. De eneste, som skiller sig ud fra et ellers rimeligt felt af forbundsledere, er forhandlerne for industriens område, der kan læne sig op af minimallønssystemet, der pr. automatik giver dem ret



Arbejdspladserne vil kæmpe - men for deres egne krav

til årlige lønforhandlinger:

- *Vi går ikke efter noget som helst længere end to år. Det har ikke været en succes med den fireårige overenskomst. Se, hvordan den borgerlige regering har grebet ind flere gange. Vi har behov for at rydde op efter sådanne indgreb, siger Jørgen Hoppe, formand for HK/Handel.*

- *Det kan være, så lang en periode fungerer for minimallønsumrådet, men det duer ikke for vores, udtaler Orla Petersen, formand for SiD's Transport- og Servicegruppe. Derved følger de allerede tidligere udmeldinger fra byggeriarbejdernes forhandlere.*

CO-Industri's formand og næstformand, der kommer henholdsvis fra Dansk Metal og SiD, udmærker sig ved

at være positive over for tanken om en fireårig overenskomst. Næstformand Børge Frederiksen udtaler meget bramfrit til Fagbladet:

- *Vi plejer at sige, at overenskomstperiodens længde afhænger af overenskomstens udseende, udtaler han trods det faktum, at det var første gang i Danmarkshistorien, at man i 2000 tegnede en sådan overenskomst, og at det aldrig tidligere har været på tale.*

Såfremt industriens parter skulle nå frem til en fireårig overenskomst, vil de øvrige arbejdsgivere lægge ekstra pres på for at opnå en tilsvarende længde. Så vil fremtiden vise, hvorvidt de andre topforhandlere har hår på brystet.

-gri

Forhandlinger uden brydninger

Tirsdag den 6. januar blev der officielt taget hul på overenskomstforhandlingerne for 220.000 ansatte i industrien. Forinden har der været en lang kontaktmøder, hvor køreplanen er blevet fastlagt, hvilket ikke kan lade sig gøre uden at præsentere de gensidige krav. Parterne – CO-Industri og Industriens arbejdsgivere (DI) – har således allerede følt hinanden ”på tænderne”, hvad angår forligsmuligheder.

Industriens område er traditionelt toneangivende over for øvrige overenskomstindgåelser på andre områder, uanset om de tegnes i samme eller efterfølgende år. På det efterfølgende fælles pressemøde i Industriens Hus på Rådhuspladsen i København signalerede parterne klart, at der ville blive tale om forhandlinger uden drama. Således undlod de behændigt at omtale hinandens krav.

Formanden for CO-Industri, Thorkild E. Jensen (Dansk Metal), fremlag-

de, hvilke hovedkrav topforhandlerne havde trukket ud på vegne af de 220.000 medlemmer: mere til pension, fuld løn under sygdom og barselsorlov, mere til lærlingene samt forhøjelse af satserne. Hans Skov Christensen, formand for DI, fremhævede, at resultatet ville være afhængigt af, hvor lang en overenskomstperiode man kunne blive enige om. Desuden krævede DI, at det skal være muligt at producere på alle tider af døgnet uden ekstra genetillæg.

CO-Industri har atter forlangt en forhøjelse af pensionsindbetalingerne, som mange medlemmer har lange udsigter at få glæde af, hvis de nogen sinde får det. Til gengæld er det faktum, at fagbevægelsens top nyder godt af at være medadministratorer for de efterhånden enormt store pensionsformuer, hvis investeringer for en stor dels vedkommende havner i industriens aktier.

På barselsområdet vedtog regeringen for et par år siden en lov, der forpligter

parterne til en sådan ordning. DI og CO-Industri vil forsøge at undslå sig en central barselsfond på tværs af brancher. De ønsker deres egen. Hvor meget man tiltænker lærlingene, står indtil videre hen i det uvisse.

Det er omvendt de ikke udtrykte krav, der vækker en naturlig mistro. Det kan meget vel være bevidst, at CO-Industri ikke nævner, at overenskomstperiodens længde skal reduceres til et eller to år, som ellers er et klart og ufravigeligt krav fra arbejdspladsernes side. Desuden forbigås nedsættelse af den ugentlige arbejdstid og hævelse af mindstelønnen med total tavshed. Netop mindstelønnen har kolossal betydning for områder uden for industrien, som samtidig er afhængigt af et resultat på dette område.

Nu træder en række udvalg for de forskellige brancher i funktion, hvorefter hovedforhandlerne mødes igen i starten af februar.

-gri

Mindstelønnen er et centralt krav

Blandt flere vigtige overenskomstkrav optræder rejsningen af mindstelønnen som et centralt krav. Det er i allerhøjeste grad på tide, at der sættes fokus på dette, idet forhandlingerne allerede er i fuld gang.

Det handler om overenskomstfornyelsen for omkring en halv million arbejdere, hvoraf omkring 220.000 arbejder i industrien og repræsenteres af CO-Industri. Derudover kommer blandt slagteriarbejdere, hotel- og restaurationspersonale, handels- og servicepersonale med mange flere.

Der er grund til og behov for en fornyelse med drastiske forbedringer, da det er en fire år gammel overenskomst, der skal under lup. Netop periodens længde er et af de vigtige krav, da den er alt for lang. Adskillige arbejdspladser har da også krævet 1-årige overenskomster, hvilket står over for arbejdsgivernes krav om fortsættelsen af de 4-årige. Arbejdstidens længde og lønforhold – ikke mindst for lærlinge – er andre vigtige og centrale forhold at få forbedret væsentligt. Mobiliseringen omkring kravene er vigtig og haster, da køreplanerne for forhandlingerne for længst er fastlagt, og indholdet i forhandlingerne allerede er langt fremme, i hvert fald inden for det toneangivende industriområde. Der er blot ikke lækket på indholdet, som i store træk allerede kan være på plads.

Hvad der står klart er, at mindstelønnen bør have et kraftigt skub opad. I dag er mindstelønnen på 14.000 kr. om måneden, svarende til 87 kr. i timen, hvilket



Mindstelønnen skal have et kæmpeløft!

ret præcist svarer til den højeste dagpenge-sats. Hvis ikke mindstelønnen forbedres væsentligt, vil arbejdsgiverne ligesom nedskæringspolitikkerne hævde, at det ikke kan betale sig at arbejde, hvorfor dagpengesatserne skal reduceres. Desuden vil en hævelse af mindstelønssatserne også trække mange andre op i løn.

Ifølge en undersøgelse foranstaltet af LO's Ugebrevet A4 mener 8 ud af 10 på arbejdere, at mindstelønnen er alt for lav. Fire ud af ti mener, at den bør ligge på mellem 18 og 20.000 kr. om måneden.

Som tidligere beskrevet i Kommunistisk Politik ser det ud til, at de faglige forhandlere ikke har til hensigt at tage kravet alvorligt. Inden for normallønssområdet, hvor mindstelønssatsen har stor betydning, afværger forhandlerne kravet med begrundelsen, at det er CO-industri, der er toneangivende for overenskomsternes nedre grænser. Omvendt hævder CO-Industri, der har minimallønsoverenskomster, at mindstelønnen ikke spiller nogen rolle for deres medlemmer, hvorfor de ikke betragter dette område som et centralt krav.

Topforhandlerne tørrer således ansvaret af på hinanden, mens arbejderne og de arbejdsløse står for skud.

I denne situation er der ikke brug for en gold og indholdsløs parole som "Fuld opbakning til forhandlerne". Den burde i stedet hedde "Hold fast på arbejdspladsernes krav".

-gri

Nedtur i Billund

År 2003 bliver af ledelsen i Billund Lufthavn betegnet som et elendigt år. Det samlede passagerantal faldt med omtrent 40.000. Ledelsen forventer ikke, at det koster arbejdspladser, da forventningerne til det kommende år er anderledes positive på grund af direkte flyvninger til Thailand.

De samme forventninger har ledelsen af områdets største virksomhed, LEGO, ikke til det kommende år. Grundet en fejlslagen markedsføring og efterfølgende produktion har ledelsen afskediget to chefer på grund af et underskud på 1,4 mia. kr. i 2003. Der er endnu ikke udmeldt fyringer i produktionen. Ledelsen flyttede sidste år store dele af produktionen til det mindre løntunge Tjekkiet, hvilket forårsagede flere fyringsrunder på fabrikken.

Bybusser i garage

Hver tiende bybus i det storkøbenhavnske område bliver nu kørt i garage – for at blive der. SiD har indgået aftale med Arriva, Connex og City-Trafik, der betyder, at rationaliseringerne klares ved naturlig afgang, fortrinsvis via efterløn. Andre chauffører skifter selskab og derved garage, arbejdsgiver og mødested. Arrivas garage i Ryvang får derved tilført 134 chauffører.

Samtidig med serviceforringelserne får befolkningen i det storkøbenhavnske "glæden" af en 12 pct. takststigning som en forsinket julegave pr. 18. januar.

Halvering af job

Som følge af regeringens besparelser på byfornyelse vil antallet af arbejdspladserne halveres med omkring 1.800. Arbejdernes Erhvervsråd har foretaget undersøgelsen, hvis dystre perspektiver bakkes op af byggefagenes forventninger og beregninger.

Det er altså heller ikke i denne sektor, at finansminister Thor Pedersens løfter om 53.000 flere arbejdspladser inden år 2010 skal indfris.



Politiprovokatører og demonstrationsfrihed

To civilklædte betjente, som optrådte som pistolbevæbnede provokatører under demonstrationerne ved EU-topmødet i København sidste år, er blevet dømt for at have overtrådt maskeringsforbuddet.

De fulgte blot politiledelsens ordrer. Efter dommen har denne produceret et notat om, at det var så koldt, at maskeringsforbuddet var ophævet. I al fald for betjente. Det blev holdt hemmeligt for demonstranterne.

Det er åbenlyst, at der rettes bager for smed. Ikke bare var der mange flere betjente end de to dømte, der optrådte som maskerede provokatører: Det er også indlysende, at de hovedanklagede burde være politiets ledelse, ikke mindst hr. Kaj Vittrup, som i øjeblikket er ved at undervise irakere i, hvordan dansk politi laver justits.



*Politiprovokatører opmarcheret 14.12. 2003
fotograferet af Kommunistisk Politik*

- Dommen mod de betjente, der brød maskeringsforbuddet under EU-topmødet i København, er vigtig for sikringen af demonstrationsfriheden. Men Politiforbundets udtalelser giver grund til en

undersøgelse af, om politiledelsen burde have fået dommen, siger Majbrit Berlau fra Folkebevægelsen mod EU

- Danske organisationer havde i mere end et halvt år brugt enorme res-

sourcer på at sikre fredelige, lovlige og ikke-voldelige demonstrationer i Danmark under det danske EU-formandskab. Vi ville vise omverden, at det danske demokrati er så stærkt, at det kan

Vi vil have nazisterne ud af Århus

**Nazister vejrer
morgenluft - og er begyndt at
foranstalte provokationer.**

Meget tyder på, at nazisterne forsøger at benytte Århus som deres vigtigste base i Danmark.

Efter at de i flere år har arbejdet uanstastet i byen, primært med at vise sig frem og rekruttere nye medlemmer, føler de sig nu så stærke, at de er gået over til vold og terror i gaderne og på værtshuse i Århus, uden at politiet har grebet en eneste gang. Midt i december gik det for eksempel ud over nogle unge fra organisationen Ansats, der havde besat et beskyttelsesrum i midtbyen. To teenagepiger blev gennembanket ved den lejlighed. Gruppen Ansats' mødested figurede derefter på nazisternes hjemmeside.



I fredags var nazisterne igen på terror-togt.

Også i år blev der arrangeret en bus-tur til mindedemonstrationen for Rosa Luxembourg og Karl Liebknecht i Ber-

lin. Med en offentligt kendt fællesafgang fra Arbejderens bogbutik i Århus skulle bussen af sted fredag aften. Bussen kørte af sted som den skulle, men fra et andet sted i byen. For nazierne havde på deres hjemmeside opfordret til at møde op ved busafgangen. Det viste sig at være en fornuftig beslutning at flytte bussens afgangssted til et for nazierne ukendt sted. For nazisterne stod foran butikken i flere timer og filmede folk, der kom og gik. Da de ikke fandt nogen bus i Mejlgade, fulgte de i stedet nogen af de tilstedeværende rundt i byen, stadig med videokameraet.

Vi vil ikke finde os i det!

En gang har historien vist, at nazismen er en forbrydelse mod menneskeheden, og én gang er nok. Nazismen var skyld i en verdenskrig med mange millioner døde, de har allerede bevist,

holde til et EU-formandskab med både danske og udenlandske demonstranter. Det lykkedes, men desværre valgte politiet at bryde et ellers meget positivt samarbejdsforhold, ved at to betjente brød maskeringsforbuddet under en demonstration, udtaler Majbrit Berlau, kandidat ved valget til EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU's liste N.

- Politiforeningen har i forbindelse med dommen givet udtryk for, at politimændene handlede efter ordre fra ledelsen af Københavns Politi. Vi kan godt forstå politiforeningens protester, hvis de to betjente har fulgt en ordre om det. Derfor er det også nødvendigt, at sagen undersøges til bunds, understreger Majbrit Berlau.

Kommunistisk Politik/Netavisen var med fotos af de pistolbevæbnede og maskerede civile politifolk i stand til at dokumentere denne iscenesatte provokation og rejse hele sagen.

I realiteten snød politiledelsen arrangørerne af de forskellige demonstrationer, som naivt og i tillid til, at politiet overholder aftaler, først og fremmest gik op i, at demonstranterne opførte sig 'pænt' og 'fredeligt'.

Det gjorde de. Politiet gjorde det ikke.

På politiledelsens ordre.

hvilke forbrydelser de står for, forbrydelser, der er så grusomme at det er uforståeligt, at det stadig er tilladt i Danmark.

**Forbyd nazismen
og al dens uvæsen.**

Sofie, Århus



Nazisterne skal ikke have lov at marchere igen

Ud at køre for de skøre

Jeg fik job som handicapchauffør – og glad var jeg. Ved ansættelsen noterede jeg mig en løsrevet bemærkning om, at det var under overenskomstmæssige vilkår. Vognmanden ville egenhændigt afhente mig på min bopæl på første arbejdsdag; men kom en lille time for sent. Jeg fik to timers indøvelse, blev overladt bussen efter et kvarters instruks. Og så var det i gang.

- Den klarer jeg, tænkte jeg ganske fortrøstningsfuldt. Ganske hyggeligt var det også. Om morgenen og eftermiddagen kørte jeg børn i institutionsalderen fra bopæl til en børnepsykologisk afdeling og tilbage igen. De var enormt søde, velfungerende, og virkede uanfægtet af "deres særegne omgivelser". Den midterste del af dagen kørte jeg dårligt gående fra bopæl til hospital og retur. Flinke – som regel ældre – mennesker, der gav udtryk for glæde over den rest af velfærd, der endnu var tilbage. Så langt, så godt.

Efter et par dage kunne jeg forstå på de mange andre chauffører, at de var vildt forundrede over, at jeg var på overenskomst med overtidsbetaling. Langt de fleste kørte nemlig på provision, også kendt som en slags præstationsløn. Min ugentlige arbejdstid havde jeg opgjort til 53 timer, hvilket jeg fandt var i overkant. Jeg havde heller ikke fået en ansættelseskontrakt. Jeg aftalte derfor et møde med min vognmand for at få afklaret "nogle detaljer". I kaffestuen nævnte jeg over frokosten mine usikkerheder for en kollega i starten af tyverne:

- Jeg har da aldrig taget et job uden at kende betingelserne, svarede han meget fornuftigt. Det var sgu da en meget fornuftig holdning, tænkte jeg vel vidende, at jeg selv havde "hugget på krogen" efter 8 måneders ledighed.

- Jeg mener nu også, at jeg er ansat under overenskomstens bestemmelser med fast timeløn og dertilhørende overarbejde, men jeg vil nu gerne være sikker, da jeg har 53 timer om ugen, svarede jeg, idet jeg vidste, at de andre "kun" arbejdede omkring 45

timer. Kollegaen gentog sit udsagn.

- Hvilke forhold arbejder du da under? spurgte jeg interesseret.

- Det må jeg ikke oplyse for min vognmand, svarede han. Den skulle jeg lige synke. Hans indstilling var stik mod mit første indtryk. Hans skråsikre og selvbevidste holdning fik provokeret min mentale tilstand:

- Hvor i loven står det? For det ud af mig. Banen var kridtet op, og bolden var i hans besiddelse. Jeg kunne se på ham, hvad han tænkte:

'Hvad bilder sådan en nyankommen 50-årig idiot sig ind? Skal han ridse min autoritet blandt de andre chauffører?'

Efter endt frokost fik jeg afklaret mine usikkerheder med min vognmand, der blandt andet stillede mig i udsigt, at vi efter nytår måtte se på den ugentlige arbejdstid.

Den efterfølgende weekend blev jeg vækket efter en julefrokost på min tidligere arbejdsplads af telefonen. Søvnigt og med en – selv for mig – usædvanlig ru stemme, der ikke kunne skjule nattens indtagelse af alkohol og nikotin:

- Jeg beklager, Henning, men du er hermed opsagt, lød vognmandens stemme, naturligvis efter han havde præsenteret sig. Det var kemien, der ikke passede, var forklaringen. Jeg var meget enig, så da jeg nu alligevel var fyret, kunne jeg tillade mig at tackle ham mand til mand:

- Jeg er for så vidt meget enig. Jeg er vant til mere ordnede forhold. Men hvad mener du med, at kemien ikke passer? spurgte jeg.

Han forblev mig, efter tyve minutters samtale, svar skyldig. Jeg vidste det jo godt inderst inde.

Der er voldsomt mange selvstændige små vognmænd om et begrænset marked. De ernærer sig i stor udstrækning på unge fyre, der er glade for selve chaufførjobbet og til tider har en vogn til rådighed i fritiden. Branchens mange små vognmænd efterlader mange lønslaver langt fra større arbejdspladers faglige bevidsthed.

Reno



Percy Bysshe Shelley (1792-1822)

Der mangler et navn i Shelleys digt om Helvede. Han udelod det, da han gennemgik tidens reaktionære herskere – alle kan selv sætte det ind. Måske Dubya? Måske Little Tony?

Shelley er kendt som en af de unge døde poeter. En af de vilde romantiske digtere sammen med John Keats og Lord Byron. På dansk er hans kendteste digt botanisk: om mimosen - *'Den følende blomst'* - som Sophus Clausen oversatte.

Han druknede i Middelhavet i 1822. Nogle husker ham måske bedst som Mary Shelleys mand. Hun var datter af den første engelske kvindesagskvinde Mary Wollstonecraft og den radikale filosof William Godwin., og skrev succesgyseren *'Frankenstein'* nogle år før Shelleys død.

Shelleys digtning var ikke noget engelske gentlemen havde liggende på natbordet. Han blev bortvist fra Oxford-universitetet, fordi han udgav en ateistisk traktat. Hans første større digt *Queen Mab* fulgte det op. Som søn af en godsejer var han økonomisk uafhængig. I 1818 stak han af med Mary og gik i en slags frivillig eksil i Italien.

Hans forfatterskab kulminerede her, hvor han skrev en række fremragende digte og fortællende digtkredse som *Prometheus Unbound*, *Hellas* (den græske frihedskrig) og *Adonais* (ved Keats' død). I 1819 skrev han de skarpeste politiske digte i engelsk poesi: *The Mask of Anarchy* (Anarkiets Maske) og satiren *Peter Bell the Third*, hvoraf *Helvede* er en del.

Karl Marx' datter Eleanor Marx-Aveling og svigersønnen Edward Aveling har fortalt:

'Marx, som kendte og forstod digterne lige så godt som filosofferne og økonomerne, plejede at sige:

"Den virkelige forskel mellem Byron og Shelley består heri: De, der forstår dem og holder af dem, finder, at det er en lykke, at Byron døde, da han var 36, fordi han ville være blevet til en reak-



tionær bourgeois, hvis han havde levet længere. De finder det derimod trist, at Shelley døde i sit niogtyvende år, fordi han var revolutionær hele vejen igennem, og ville altid have tilhørt socialismens fortrop."

I et berømt essay fra 1939 'Bredden og mangfoldigheden i den realistiske skrivemåde' oversatte Bertolt Brecht *The Mask of Anarchy* til tysk – og gjorde det til udgangspunkt for hans pointe: Hvis et sådant digt, skrevet direkte under indtryk af arbejderuroigheder i Manchester, der blev blodigt undertrykt af bourgeoisiet, ikke falder ind under en moderne definition på realisme – så er der noget galt med definitionen. Den måtte ændres og udvides.

Shelley var den første virkelig moderne digter. Revolutionær romantiker, revolutionær realist.

Jeppe Aakjær oversatte denne strofe:

*Som en oprørstrommes klang
rulle skal nu denne sang
over folkets ho' der hen,
hørt igen, igen, igen.
Stig som løver fra jert leje,
fylk jer tæt langs sti og veje,
ryst mod jord hver lænke rå,
som man ryster dug af strå.
I er mange – de er få!*

*Helvede er en by der ligner London
en tætbeholdt og tiløst by;
her gøres kål på alle slags folk,
uden skæg og uden pardon:
ingen retfærdighed, og mindre*

*Der er en Castles og en Canning
en Cobbett og en Castlereagh;
alle slags nedrige lig som har plads
om med al slags bedrag at treppe
lig som er mindre korrupte end*

*Der er en [...], som har tabt
forstanden, eller solgt den, ingen
hvad.*

*Han går rundt som et dobbelt guld
og skønt næsten så tynd som Svane
bliver han stadig mere styg og*

*Der er en Selskabsret, en Konge
en hoben som producerer; en he
flok tyve, som af dem selv er se
for at repræsentere tyve ligesom
en hær; - og en offentlig gæld.*

*Det sidste er en fidus: penge af
som betyder – oversat og tolket
"Bier, behold jeres voks – giv ho
til os
og vi vil - mens der er sol på him
plante
blomster, som kan tjene os til v*

*Der er megen snak om Revoluto
og stor sandsynlighed for despo
tyske soldater – lejre – forvirrin
tumulter – lotterier – vrede - ill
gin – selvmord og metodisme:*

*Skatter også, på vin og brød.
og kød, og øl, og te, og ost,
de føder disse fine patrioter,
som mæsker sig før de vakler i
med alt dobbelt ti gange op.*

Percy Bysshe Shelley: Helvede



Carnival of Chaos:
Civillian Casualties

Der er kælnе kvinder, som miaver
(som katte, i elskovsnød)
om deres egen dyd, og forfølger
blidere medsøstre til ruin
for uden – hvad var så kyskhed?

Sagførere – dommere – gamle
drikkebrødre
er der – folk fra magistraten – kanslere –
biskopper – store og små røvere –
rimsmende – journalister –
aktiespekulanter –
berømte krigsmænd, -

tingester, der som fag har at læne sig
indover damer, og flirte, og stirre og
smile affabelt

indtil alt guddommeligt i kvinden
bliver grumt, affekteret, umenneskeligt,
glat,
korsfæstet mellem et smil og klynken.

Albuer sig vej, slider, jamrer servilt,
rynker bryn, prædiker – hvilket
spektakel!
Hver eneste arbejder hårdt
og tror han snyder sin nabo,
og berøver sit hjerte dets fred.

Og alle mødes de til receptioner; -
diné'er til fest og politik;
til epikeres middagselskaber; til te,
hvor småsnak dør i kvaler; -
til faglig brunch og til kritik;

til frokoster og snacks så opulente
at ti middage kunne forslås i rigeligt mål,
hvor der råder en babylonisk panik;
seneste nyt på russisk, hollandsk eller tysk
kan gøre nogle til tabere, andre til
vindere.

Ved *conversazioni* – baller –
ved hemmelige riter, i
modtagelsesværelser –
retssale – komiteer – ved morgen-
mønstringer – i klubber – på bogmesser –
i kirker – på maskeradeer – og i
gravkammer.

Og dette er Helvede – og i denne askebob
er alle dømt og fordømte.
Fordømte fordømmer enhver en anden.
De fordømmes af hinanden.
Fordømmes af ingen anden.

Fra "Peter Bell the Third". 1819
Del III Helvede.

Uddrag.
Halv prosaovers. Kommunistisk Politik

Fogh og monopolerne: Regering med ført hånd

Fogh og hans regering er simpelthen et talerør for monopolerne og kapitalen. Det blev plastisk understreget, da det blev afsløret, at en topfigur i Dansk Industri skrev førsteudkastet til hans nytårstale.



Fogh-regeringen er i åbenlys krise. Efter to år ved regeringsmagten har en kombination af en antifolkelig og reaktionær politik og den ene skandale efter den anden, der hjemsøger ministre og spindoktorer på skift, indhentet den. Da dens 'troværdighed', som den har pukket på som en hovedbestanddel af sit image ('Vi gør, hvad vi siger' og 'Vi holder, hvad vi lover') for alvor begyndte at krakelere med det planlagte dagpengeangreb i efteråret, som regeringen måtte tage i sig igen, tog nedturen fart. De tre ultraborgerlige partier, der har haft et komfortabelt folketingsflertal siden 2001, har ifølge alle de seneste opinionsmålinger mistet det. Et valg ville bringe Lykketofts Socialdemokrati tilbage som regeringsleder.

Hamskifte

Taktisk har den kriseramte regering valgt at begrænse skaderne og forsøge at genvinde de tabte stemmer ved at 'opbløde sin profil'. I stedet for den 'resultatorienterede liberaliseringsdamp tromle' skal der skabes et indtryk af, at Fogh-regeringen ikke er monopolernes regering, men forsvarer 'velfærdens'. At den ikke er krigsliderlig, hverken udadtil eller indadtil, men fredsommelig, rummelig og fuld af respekt for menneskene og humane værdier. Følgelig er statsministeren selv også i gang med et hamskifte. Indtrykket af den 'effektive', 'målrettede' og 'dygtige' politiker skal afløses af en mere rummelig og landsfaderlig figur, der sætter konkrete mennesker og bløde værdier højt. Fogh nedtoner de nyliberale mærkesager og begynder at aflægge besøg på kommuneskoler for at 'lære'. Han ved ikke længere alt, eller hvad der er

det bedste; han er blevet en ydmyg elev.

Den politisk afdæmpede nytårstale var tænkt som et led i dette hamskifte. Folketingspartiernes umiddelbare reaktion var, at den var forbløffende 'indholdsløs'. Den ville ikke noget konkret. Pia Kjærsgaard til ærgrelse, andre til fornøjelse: Den viste en ramt og ret så handlingslammet regering.

Den efterfølgende ballade omkring talen kunne derfor dårligt være kommet mere ubelejligt for regeringen.

Det viste sig nemlig, at godt nok er stemmen Foghs, men at talen skrives med ført hånd.

Et word-dokument afslørede nemlig, at Dansk Industri – eller rettere sagt DI's erhvervsjuridiske chef, Christopher Arzrouni – havde haft en finger med i spillet, da talen til hele det danske folk blev til. Det oprindelige dokument var oprettet ikke i statsministeriet, men af Arzrouni.

Spin og atter spin

Statsministerens personlige spindoktor, pressechef Michael Kristiansen, reagerede i første omgang med bortforklaringer og hele og halve løgne. Michael Kristiansens første forklaring var, at han ikke anede, om Christopher Arzrouni på den ene eller den anden måde havde medvirket til talen. Senere forklarede han, at Christopher Arzrouni havde sendt mailen med dokumentet direkte til Anders Fogh Rasmussens private mail. Han prøvede at skjule Arzrounis medvirken og lod, som om Arzrouni havde mailet direkte til Anders Fogh.

Nu viser det sig, at Arzrouni havde skrevet et komplet førsteudkast til statsministerens nytårstale, og at det var Michael Kristiansen, der modtog

den og sendte den videre til Fogh. Det er komplet usandsynligt, at han ikke skulle være klar over, hvad han videre sendte, og i øvrigt at han ikke skulle kende noget til indholdet af nytårstalen, eller hvordan den blev til.

Da avisen Jyllands Posten i kraft af presseloven fik udleveret papirerne fra statsministeriet, blev sagens rette sammenhæng klar:

Arzrouni fra Dansk Industri, og fremtrædende medlem af den liberale tænketank Libertas, har skrevet et komplet førsteudkast til statsministerens nytårstale. Mange ideer, pointer og hele ordrette passager er herfra vandret ind i den tale, Fogh afleverede til folket og nationen.

Foghs endelige tale var skrevet direkte ind i Arzrounis dokument.

Michael Kristiansens forhold til sandheden er mere end betændt.

Hele affæren skyldtes sjusk på statsministerens kontor. Man havde ikke skjult sporene fra tekstens første tilblivelse. Michael Kristiansens og statsministeriets første reaktion var da også, at sådanne fadæser skulle undgås i fremtiden: Fra nu af, meddelte han, vil man fremsende taler og dokumenter som pdf-filer, der ikke vil kunne spores tilbage til udgangspunktet!

Med ført hånd

Da Jyllands Posten kunne offentliggøre hele Arzrounis førsteudkast, var skaden sket. Derfor valgte statsministeren og hans spindoktorer at gå til modangreb.

Fogh udtalte derfor (12.01.) til Berlingske Tidende, at

1. der ikke er nogen sag (underforstået, at det er en helt normal foreteelse, at statsministertaler udarbejdes i en

arbejdsgiverorganisation eller et fagforbund),

2. at Socialdemokraternes kritik af pressechefen er urimeligt parti-taktikeri (efter devisen om, at et angreb er det bedste forsvar),

3. og at i øvrigt *'Hver en stavelse i talen er min'* (efter en forestilling om, at skal man lyve, kan man lige så godt

gøre det massivt).

Fogh har dermed udfordret ikke bare oppositionen, der vejrer blod, og ikke bare pressen, der gerne vil være mikrofonholder, men ikke for afslørede løgne – han har også udfordret almindelige menneskers dømmekraft. Det vil han ikke slippe godt fra.

De fleste normale menneskers kon-

klusion vil være:

Statsministeren og hans regering er talerør for monopolerne og arbejdsgiverne.

Statsministeren lyver.

Hans pressechef lyver også – for skatteborgernes penge.

Regeringens troværdighed? Rent spin!

'Hver en stavelse er min'

Jyllands Postens offentliggørelse af førsteudkastet til Anders Fogh Rasmussens nytårstale, forfattet af DI's erhvervsjuridiske chef Christopher Arzrouni, gør det muligt at sammenligne de to dokumenter sætning for sætning.

Lighederne er slående. Netop som mellem et førsteudkast og en endelig version, mellem kladden og den renskrevne tekst.

Statsministeren har ladet sig inspirere af Dansk Industri i en sådan grad, at hele passager ordret eller næsten ordret er vandret over i den endelige tale.

Arzrouni skrev for eksempel:

"Op til årsskiftet har mange af os genopfrisket erindringen om det gamle år med tv-klip fra året, der gik. En række billeder har brændt sig fast i min hukommelse. Billederne af Saddam Husseins statue, der blev væltet i Bagdad i begyndelsen af året. Og billederne af den tilfangetagne og skæggede Saddam i hænderne på de allierede styrker i Irak i slutningen af året."

Fogh sagde:

"Op til årsskiftet har mange af os genopfrisket erindringen med tv-klip fra året, der gik. En række billeder har brændt sig fast i min hukommelse. Billederne af jublende irakere, der ser Saddams Husseins statue blive væltet i Bagdad. Billederne af den tilfangetagne Saddam i hænderne på amerikanerne. Og naturligvis de forfærdende billeder af den død og lemlæstelse, som krig fører med sig."

Berlingske Tidende (12.01) kommer med rene perler i en artikel, som interviewer Fogh om de påfaldende ligheder:

"Fogh Rasmussen siger til Berlingske Tidende, at *'hver en stavelse'* i talen er hans. Også selv om nogle af de personlige kommentarer om TV-klip fra Irak, der har *'brændt sig fast'* i hans



hukommelse, er præcis de samme som i Arzrounis oplæg til tale.

Berl. Tid: *Der er dele af talen, der ordret er som Arzrounis oplæg, og du har skrevet i hans tekstdokument. Hvordan vil du forklare det?*

Fogh: Jo, men hvis du lægger de to taler ved siden af hinanden, vil du kunne se, at det er to vidt forskellige taler. Der er nogle ganske få passager, som er formuleringer, som han formodentlig ved forskellige lejligheder, har hørt mig bruge, siger Anders Fogh Rasmussen.

Berl. Tid: *Formuleringerne om TV-billederne er dine egne?*

Fogh: Ja, dem har jeg brugt ved mange forskellige lejligheder.

Berl. Tid: *Og så har han (Arzrouni) brugt dine formuleringer?*

Fogh: Ja, det er da meget naturligt."

Et andet eksempel på genbrug, som Fogh ikke bliver spurgt om, kunne være, hvor Arzrouni skriver:

"Under det danske formandskab for EU, der sluttede for et år siden, blev en stor del af de øst- og centraleuropæiske lande budt velkommen i EU. I det nye år bliver disse lande en integreret del af EU. (...) De nye medlemslande syder og bobler af energi. De tænker nyt. De er skeptiske overfor overdreven regulering. De tror på sig selv – og derfor tror de på

fremtiden. Det kan vi tage ved lære af – i det gamle Europa og i Danmark."

Fogh sagde:

"Om fire måneder bliver de nye demokratier medlemmer af EU. Nogle af dem er allerede medlemmer af NATO – og senere på året kommer flere til."

Vi åbner et nyt kapitel i Europas historie. Vi får et vældigt vitamintilskud. De nye medlemslande syder og bobler af energi. De tænker nyt. De tror på frihed. De tror på sig selv – og derfor tror de på fremtiden. Det kan vi tage ved lære af – også i Danmark."

Desværre har vi ikke Foghs kommentar til, hvem der er hvem i denne sammenhæng. *'Hver en stavelse er min,'* siger statsministeren, som ikke længere *'syder og bobler af energi'*. Han efterlader i stedet tvivl om hans forhold til dig og mig og mit og dit.

Dette må være tilstrækkeligt. En lang række formuleringer, ideer og pointer findes første gang i Arzrounis tekst og derpå i Foghs tale. Fogh har i almindelighed forkortet teksten og talt i kortere sætninger. Han har da også – måske selv, måske inspireret af andre kilder – taget nogle ting med, som ikke fandtes hos Arzrouni. F.eks. en rørende historie om en østeuropæisk statsmand, der ikke kunne studere under 'kommunismen', eller svadaen om ghettodannelser og indvandrere, *'der ser på det danske samfund med foragt'*.

Endelig har Fogh udeladt en del af Arzrounis pointer og formuleringer. Som denne:

"Vi skal værne om vores debatkultur. Vi skal ikke acceptere at argumenter erstattes af vold – som f.eks. når unge indvandrere år efter år smider sten mod fredelige og fornøjelige optog gennem Nørrebro. Vi skal ikke acceptere, at politisk debat afløses af æg og maling."

Libertas: **Ultraliberalisternes rugekasse og tænketank**

'Che Guevara er en stalinistisk masse-morder!'

Det er et af de budskaber, som selskabet *Libertas*, der udgiver et tidskrift af samme navn og står for internetmagasinet *Liberator*, systematisk søger at sprede.

Det er en slags dansk tænketank for superliberalister, oprettet i 1986 af en gruppe medlemmer af Konservativ Ungdom. I dag fungerer det som en rugekasse for nye ideologer for alle de tre regeringspartier, Dansk Folkeparti medregnet. Ikke mindst er en hel stribe yngre venstrefolk som Dansk Industri Christopher Arzrouni aktive.

En gang om året uddeler *Libertas* 'Adam Smith-prisen' til folk, som gør sig særlig fortjent til at udbrede råkapitalisme.

Anders Fogh Rasmussen modtog prisen i 1993 for sin bog om 'minimalstaten'. Andre prismodtagere er den sorte professor Bent Jensen, den sorte kultursociolog Mehmet Ü. Necef, USA-tilbederen David Gress og Tjekkiets fhv. statsminister, ultraliberalisten Vaclav Klaus.

Internationalt står *Libertas* i forbindelse med superreaktionære amerikanske tænketanke som *Cato Institute*, *Heritage Foundation* m.fl.

Libertas elsker frihed – til enhver form for udbytning, imperialistisk globalisering og USA. Selskabet hader kommunisme, kommunister, miljøaktivister, antiglobaliseringsbevægelsen, venstrefløjen, Globale Rødder og fattigfolk.

Nogle fra kredsen, indbefattet kulturminister Brian Mikkelsen og Venstres ordfører Jens Rohde, er aktive i en anden frontorganisation, ModAttac, der blev oprettet for at bekæmpe antiglobaliseringsbevægelsen Attac. Arzrouni er også i fuld sving her.

Christopher Arzrouni, Foghs fantomforfatter til nytårstalen fra Dansk Industri, er et af disse talenter, selskabet promoverer. Den 36-årige Arzrouni



er cand.scient.pol. og har været fuldmægtig i finansministeriet og ansat som konsulent for Venstres partigruppe på Christiansborg, før han i 1996 blev headhuntet til en topstilling i Dansk Industri som højrehånd for direktøren Hans Skov Christensen.

Han er gift med en anden superliberalist, sognepræst og venstre-byrådsmedlem i Ledøje-Smørum, Edith Thingstrup, en af underskriverne på den utålmodige Søren Pind-gruppes manifest fra i sommers for en endnu hurtigere march mod minimalstaten. Arzrouni har selv i en status over regeringens første år i tidsskriftet *Libertas* kritiseret, at det gik for langsomt med de ultraliberale reformer.

Christopher Arzrounis private omgangskreds er folk som Søren Pind, folketingsmedlemmerne Rikke Hvilshøj (V), Peter Christensen (V) og Anders Samuelsen (R), direktøren for Sky Radio Kasper Krüger, indenrigs- og sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen (V) og kultursociologen Mehmet Necef.

Venstrehåbet Arzrouni er således, både som person og i sit hidtidige karriereforløb, en typisk illustration af de tætte forbindelser mellem pengemagt, regering og regeringsbærende partier, dvs. den kapitalistiske stat.

Eliten går igen på samfundets magtpositioner. Personalliancerne – 'personalunionen' – cementeres bl.a. gennem et netværk af tænketanke, selskaber,

politiske klubber og forummer, der fraserer 'almindelige folk', f.eks. almindelige partimedlemmer i partierne, stemmekvæget.

De ynder at fremstille sig som forfulgte idealister, jaget, chikaneret og isoleret af 'venstrefløjen'.

Den hemmelige alliance mellem statsministeren, DI og ultraliberalisterne i *Libertas*, som er blevet afsløret af nytårs-skandalen, har vakt udelt begejstring i Venstres Ungdom. Allerede den 2. januar vedtog landsstyrelsen en politisk udtalelse, hvor det hedder:

"I Jyllandsposten den 2. januar kan man læse, at statsministeren øjensynligt har hentet inspiration til sin nytårstale fra Libertas' Christopher Arzrouni. Det fremgår, at han har været med til at formulere talen. Det er glædeligt, at Statsministeren stadig har fingeren på den liberale puls. Vi har længe efterlyst mere liberal handling fra Regeringens side, og det har derfor været glædeligt at erfare, at Christopher Arzrouni har bidraget til talen," udtaler VU's Landsstyrelse.

Udadtillader Fogh, som om han forsvare 'velfærdsstaten' og har opgivet sin 'minimalstat'. Indadtillader han i færd med at gennemføre hele sit program, i et hemmeligt samspil med sit ultraliberalistiske bagland og sine 'utålmodige kritikere'.

**Ja - og der er
fler' endnu!**



Berlusconi og medierne: **Monopolkapitalen dikterer loven**

Italien er et af EU's modellande. Det har altid været en hovedfortaler for stadig mere union og monopolernes 'Forenede Europa'. Sidste halvår ledede statsminister Silvio Berlusconi forhandlingerne om EU-forfatningen, som endte i sammenbrud. Politikertypen Berlusconi er EU-politikeren i en nøddeskal: monopolkapitalisten, som selv dikterer loven.

Overskrifter som "EU-Topmøde sluttede i fiasko", "EU værste krise", "EU trues af langvarig krise" og "Historisk sammenbrud" var gennemgående i de unions-ivrige danske medier efter EU-topmødet i december.

Mange EU-modstandere blev opmuntrede af, at EU-lederne ikke kom frem til en ny EU-forfatning. For det var på tide, at der blev en pause i den politisk-økonomiske galop hen imod opbygningen af en ny imperialistisk supermagt i Europa.

Den italienske statsminister Silvio Berlusconi havde store forhåbninger om, at topmødet sluttede i en "*grande finale*" med underskrivelsen af en "ny Rom-traktat" med Berlusconi i rollen som den store julemand, der gav EU en ny grundlov.

Pensionsnedskæringer og økonomisk kriminalitet

Det kapitalistiske Italien var en af medstifterne af EF/EU med underskrivelsen af Rom-traktaten i 1957. Men hvordan går det egentlig i Italien? Ja, skal man tro italienerne, er der stor utilfredshed med Berlusconis Forza Italia-regering (*Note 1*).

Millioner af italienere har det sidste år demonstreret mod regeringens planer om at tvinge en pensions-"reform" igennem, som reelt betyder en fem års højere pensionsalder. Så sent som den 6. december demonstrerede op imod en



million i Roms gader mod denne EU-støttede pensionsreform.

Målet for Berlusconi-regeringens pensionsplaner er et privatiseret pensionssystem som f.eks. det, der er gennemført i Danmark og Sverige af borgerlige og socialdemokratiske regeringer.

Signor Berlusconi stod for en måned siden anklaget for økonomisk kriminalitet ved en domstol i Rom. Dette problem løste statsministeren ved, at parlamentet vedtog en lov, der gav Berlusconi immunitet.

Samtidig har parlamentet vedtaget en ny medielov, som giver Berlusconi og andre kapitalistiske oligarker endnu større muligheder for at kontrollere, hvad og hvem der kommer til orde i aviser, fjernsyn og radio.

Organisationen OSCE's medieansvarlige Freimut Duve har angrebet den nye italienske medielov (*Note 2*). Loven vil ifølge Duve styrke statsminister Berlusconis greb om medierne endnu mere. Han mener, at Italien skaber en meget farlig præcedens.

- Hvem kunne forudse, at en valgt statsminister i et af de lande, som var med til at grundlægge den Europæiske Union, skulle stifte en medielov for at fremme sin egen politiske dagorden? spurgte Freimont Duve.

Ja, hvem kunne tro, at det slagne europæiske bourgeoisi – hjulpet af dets amerikanske klassefæller – efter nederlaget i Anden Verdenskrig ville gå sammen om at opbygge en ny kapitalistisk stormagt, som blev stadfæstet med den fransk-italiensk-tyske underskrift på Rom-traktaten? Faktum er, at de europæiske kapitalister, efter at de erklærede

kommunismen for død, flytter deres positioner frem på alle klassekampens fronter.

Monopolerne og 'det frie ord'

Berlusconi-gruppen og andre kapitalistiske oligarker øger nu deres magt gennem den nye medielov, som blev vedtaget i det italienske parlament, hvor Forza Italia har flertal sammen med Finis borgerligt-fascistiske Nationale Alliance (AN) samt mandater fra de nordlige provinser, chauvinisterne i Lega Nord.

Den italienske forfatningsdomstol slog fast, at Berlusconi med sine tre landsdækkende fjernsyns-kanaler – Italia 1, Rete 4 og Canale – bryder mod konkurrenceloven. Berlusconi svarede med at ændre medieloven. Det gør dog ikke de italienske medier mere demokratiske. Den nye medielov blev vedtaget tirsdag den 9. december og vil som sagt styrke statsminister Silvio Berlusconis magt over medierne.

Ifølge det franske nyhedsbureau AFP vil loven endvidere åbne for privat krydsejendom af fjernsyn, radio og aviser fra år 2009 og for delprivatisering af den statslige radio- og tv-station RAI fra 31. januar 2005.

Medieloven giver også en medievirksomhed ret til at vise en højere andel af reklamer i deres programmer. Dette giver Berlusconi-gruppens tv-kanaler yderligere en fordel på det kapitalistiske reklamemarked. Effekten bliver, at den trykte presse får sværere ved at lokke annoncører til.

Kapitalisterne forstærker deres magt over medierne. Det gør de for at kontrollere, hvem der kommer til orde, og hvad det demokratiske "frie ord" bliver brugt til.

Det italienske journalistforbund og andre organisationer protesterer mod at pressefriheden indskrænkes endnu mere med vedtagelsen af medieloven.

EU i praksis

Guido Rossi, som er retsekspert, siger til avisen "Il Giornalista", at den nye

medielov strider mod den "europæiske lovgivning, som forbyder, at en dominerende stilling misbruges".

Det er naturligvis et fromt håb, at kapitalisterne i EU skal respektere de love, de selv har godkendt.

Som bekendt har eurokapitalisterne også propaganderet ivrigt for den økonomisk-monetære unions – ØMU's – stabilitetspagt, der blandt andet kræver, at de kapitalistiske statsbudgetters underskud ikke overskrider 3 %. Da både Frankrigs og Tysklands budgetter overskred denne grænse, skulle der falde bøder på to-cifrede milliardbeløb til begge lande. Men som bekendt vedtog EU at gøre undtagelser for disse kapitalistiske budget-regler.

Så retseksperter Guide Rossi skal nok regne med, at euro-bourgeoisiet også hjælper Berlusconi med at komme uden om de medielove, de selv bekender sig til. Dagen efter vedtagelsen var tusinder af romere og andre italienere på gaden for at demonstrere mod den nye medielov.

Den kapitalistiske Berlusconi-gruppe kontrollerer nu direkte og indirekte 90 procent af Italiens tv-kanaler. Berlusconi ejer de tre private tv-kanaler Mediaset og udpeger bestyrelsen i det statslige RAI, som er blevet udsat for omfattende politiske udrensninger af demokratiske og progressive journalister og redaktører efter den højre-liberale Forza Italia-koalitions valgsejr.

Gennem investeringsselskabet Fininvest kontrollerer Berlusconi-gruppen også aviserne Panorama og Il Giornale. Italienerne har al grund til protestere mod de kapitalistiske medieplaner.

Interpress

Noter:

1) "Forza Italia" kan oversættes til "Fremad Italien", en politisk gruppering eller et parti, som Silvio Berlusconi opbyggede i 90'erne som erstatning for De Kristelige Demokrater. Dette parti, som havde haft regeringsmagten uafbrudt siden 1948-valget, gik efter omfattende anklager for kapitalistisk korrupsion og andre lovovertrædelser i fuldstændig opløsning i midten af 90'erne.

2) OSCE :Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa.

Parmalat – EU's Enron



Italienske gulddrenge: Giani - Tanzi - Benetton

Italien og EU fik en gigantisk erhvervsskandale på hånden i samme størrelsesorden som den amerikanske Enron-skandale, da den transnationale fødevareregigant (mejerikoncern) Parmalat før jul måtte gå i betalingsstandsning – og det efterfølgende viste sig, at der i årevis var fiflet og svindlet med regnskaber og beløb i en størrelsesorden på 10 milliarder dollars.

Følgevirkningerne sender dybe rystelser gennem det italienske samfund og den internationale bankverden. 8,7 milliarder dollars er tilsyneladende forsvundet. Fodboldklubben Parma er blot et af de mange underselskaber, som er knockout'et.

Stifteren, hovedaktionæren og bestyrelsesformanden Calisto Tanzi sidder nu fængslet og har tilstået en milliard-euro-svindel, som indledtes for 15 år siden – og ikke er blevet afsløret før nu, hvor selskabet kom i en akut likviditetskrisen som en af mange multinationale koncerner, der er hårdt ramt af den globale økonomiske krise.

Det står klart, at svindelen, der ikke mindst bestod i kreativ bogføring og opførelse af ikke-eksisterende poster og bankindeståender, ikke kunne have været sket, uden at det involverede en lang række økonomiske medarbejdere og direktionen, hvoraf mange er familiært knyttet til den nu detroniserede guldfugl Tanzi.

Skandalen rammer blandt andet verdens største emballagevirksomhed, Tetra Pak. En tidligere topmand i Parmalat har afsløret, at Tetra Pak årligt har overført 38 millioner dollars direk-

te til Calisto Tanzis private bankkonto. Tetra Pak 'undersøger nu sagen'.

Berlusconi-regeringens første reaktion på Parmalats krise var at skræddersy en lov, der muliggjorde en betalingsstandsning for selskabet og en rekonstruktion af det inden for 100 dage.

Derefter kom fængslingen af Tanzi og hans tilståelser, og skandalen eksploderede. Som under Enron-skandalen i USA skal tilliden til virksomhederne genoprettes. Lovene skal overholdes. Syndere skal straffes. Kontrollen med selskaberne skal øges.

Der er blot det problem for Berlusconi-regeringen, at ingen tror på den. For et halvt år siden vedtog den en lov, der konsekvent har afkriminaliseret alle de fupnumre, selskaberne kan bedrive. F.eks. afkriminaliserede den for et halvt år siden reglerne for falsk bogføring. Maksimumsstraffen herfor nedsattes fra 4½ års fængsel til nu tre år.

Familierne og EU

Italien har altid været præget af store familiefirmaer, der har blomstret og er faldet sammen. I øjeblikket er Berlusconi Italiens største og rigeste, mediekongen over alle. Nr. 2 er Leonardo Del Vecchio, der på under 40 år har tjent over 30 mia. kr. på at omforme billigt plast til dyre modebrillestel med varemærkenavne som Ray-Ban. Modekongen Luciano Benetton, der også har penge i bl.a. italienske motorvejsanlæg, er Italiens tredjerigeste. Andre er milliardærer på skiftende mode, bl.a. Giorgio Armani og Achille Maramotti med

modehuset Max Mara, der er i bestyrelsen for den magtfulde bank Mediobanca. Agnelli-familien er i dag kun Italiens syvenderigste. Endnu en komet er spekulanten Emilio Gnutti, der tjente styrtende med penge på en central rolle i afprivatiseringen af Telecom Italia i 1999.

På grund af familiedynastierne og det italienske samfunds traditionelt dårlige image lader man, som om Parmalat-skandalen kun kan forekomme der. Tværtimod: Italien er et foregangsland i Unionen, også for virksomheder og

virksomhedskultur. Der er ingen tvivl om, at der ligger saftige skandaler og venter på at eksplodere andre steder i EU.

Mangelen på enhver form for effektiv kontrol med Parmalats svindelregnskaber i 15 år (som selvfølgelig har været 'reviderede' efter alle kunstens og EU's regler) får nu EU-kommissær for det indre marked Frits Bolkestein til at overveje at stramme revisionsreglerne endnu en tand i forhold til et forslag, der skal fremlægges i maj måned.

Bolkestein ønsker, at alle dele af et

selskab eller en koncern fremover skal have samme revisor. Parmalat havde to revisorer, og ansvaret risikerer at falde mellem to stole (!). For det andet vil de enkelte lande skulle indføre nationale kontrolorganer til at holde øje med revisorerne arbejde, magen til det organ, amerikanerne etablerede oven på Enron-skandalen.

Der er med andre ord god grund til at nære fuld tillid til EU, til Berlusconi-regeringen og gigantkoncernerne.

Der er styr på dem.

Kapitalistiske mord i Italien

En undersøgelse, som blev offentliggjort den 9. december, opgiver, at 666 mennesker er blevet myrdet af forskellige kapitalistiske grupper i landet inden for de sidste fem år, ifølge den italienske forskergruppe Eurispes.

Disse kapitalistiske grupper, som opererer både inden for og uden for lovens grænser, går under navne som Cosa Nostra, Camorra og Mafia. Det vurderes, at alene de fire største af disse kapitalistiske grupper scorede profiler på omkring 43 milliarder euro (260 mia. dkr.) i årene 1999 til 2003. Og det vurderes, at narkohandelen er den vigtigste indtægtskilde. Den skulle indbringe 26 milliarder euro (156 mia. dkr.). Men det er, som man siger, sikkert bare toppen af isbjerget. For som det er tilfældet i de Forenede Stater og andre lande, opererer kapitalisterne både uden for og inden for lovens rammer. Det er derfor svært at vurdere, hvor store dele af den "legale" kapitalistiske økonomi der gennem internationale valuta-transaktioner, stråmænd, korruption og udpresning kontrolleres af den sorte eller grå sektor af den kapitalistiske økonomi.

Desuden er det lettere at vaske de sorte penge rene, hvis man kontrollerer legale kapitalistiske virksomheder.

Historisk redning

Efter krigen opbyggede det slagte italienske bourgeoisie med amerikansk hjælp en kapitalistisk stat og et parti, som blev kaldt Demokrazia Christiani (DC), de Kristelige Demokrater. I dette parti boltrede kriminelle og lovyldige kapitalister sig sammen med reaktionære præs-



ter og gamle fascister og CIA-stikkere.

De styrede Italien fra 1948 efter valgsejren over Kominform-partiet (*Note 1*) Partito Comunista Italiano PCI (*Note 2*). Denne valgsejr blev sikret med hjælp fra Washington bl.a. ved at sende store laster med fødevarer over Atlanten til italienerne, der i 1948 stadig havde fødevarerationering. Det skete med løfter om yderligere hjælp, hvis italienerne stemte rigtigt. Samtidig blandede Washington/CIA sig i den italienske valgkamp bl.a. med finansiering af DC's valgkamp.

Det kapitalistiske Italien blev fra 1948 styret med kapitalistisk vold, fascistisk terror, politiske løgne, hetz, mord, bestikkelse og korruption. Efter omfattende afsløringer af bestikkelse,

korruption og misbrug af statsmagtens midler blev DC og det socialdemokratiske Partito Socialista Italiano (PSI) opløst i midten af 90'erne. PSI's leder Benito Craxi flygtede til Tunesien, hvor han stadig nyder et solbeskinnet eksil.

Berlusconi-gruppen opbyggede Forza Italia i 90'erne som erstatning for de kriminelt-fallerede Kristelige Demokrater (DC).

Interpres

Noter

1) KOMmunistisk INFORMationsbureau. Organisation mellem de kommunistiske partier i Bulgarien, Frankrig, Italien, Jugoslavien, Polen, Rumænien, Sovjet, Tjekkoslaviet og Ungarn.

2) PCI degenererede i løbet af 50'erne og 60'erne, især efter Kominforms opløsning i 1956, samtidig med den reformistiske Hrustjov-gruppens magtovertagelse i SUKP i 1956. Fra 60'erne og i årene derefter optrådte PCI i stadig højere grad som det italienske bourgeois brandslukkere i de skærpede klassekampe i slutningen af 60'erne og i 70'erne. PCI-reformisterne udviklede sammen med det franske PCF den reformistiske euro-kommunisme og prædikede det "historiske kompromis" i arbejderklassen. De kapitalistiske udbyttere skulle fredes, og Italien skulle forblive medlem af den aggressive militæralliance NATO. På den måde kunne PCI-pamperne sætte sig på regeringstaberne og indgå "historiske kompromiser".

Med Gorbatsjov som SUKP-formand og Sovjetunionens opløsning følte PCI-lederne, at tiden var inde til at kaste den "kommunistiske" maske. Ordet kommunistisk blev fjernet fra partinavnet, og "Venstre-Demokratismen" blev proklameret.

APK København:

Øresundsregion København – en ø i EU

Paladserne skyder op. Hoteller, mondæne indkøbscentre, kongelige biblioteker og operahuse, storindustriens hovedsæder og deres kontorlokaler, banker og fashionable forbundshuse – alle med store prangende glasfacader – skyder op som naboer til lige så mange tomme erhvervs- og kontorlokaler. På hundred meter gavlhøje lysregulerede annoncer kan beskues ejerlejligheder til salg for millioner af kroner, eller lejeboliger til en femcifret husleje pr. måned.

Forbundshusenes medlemmer passerer før og efter fyraften paladserne. De har selv over kontingentet finansieret byggeriet, ligesom de over skatten har betalt for broen til den øvrige region: Skåne, Halland og Blekinge. De har betalt for Metroen, der fører passagerne fra det ene indkøbscenter til det næste – uden blik for, hvor folk bor og arbejder. De betaler for strandparker, golfbaner nær centrum og mange andre ting, der skal trække den del af det europæiske folk til, der har penge.

Bolignøden er kolossal. Der bliver ikke bygget boliger efter behov. Det giver ikke afkast.

De unge søger og kæmper for små væresteder. En igennem ti år forsømt bygning på Nørrebro besættes og istandsættes til naboernes store glæde. De unge smides ud, og bygningen overlades til spekulanten. Medborgerhusene udsættes for endnu et angreb, da bru-



*Bolignød i København
Ungdomshuset
Lejekontrakt*

gerstyret erstattes af bystyrets politisk udpegede ledere. Fristadens erklærede ulovligheder skal flyttes til andre bydele, og resten skal ryddes til fordel for mere paladsbyggeri. Ungdomshuset skal fratages de unge og overlades til det gudbenådede Faderhus. De sidste være- og fristeder skal luses væk.

Den laveste del af samfundets hierarki isoleres i deres kummerlige, ikke vedligeholdte lejligheder, hvor de individuelt kan prøve at overvinde ventelisterne til alle former for institutioner i alle aldre. Køerne ved busstopstederne bliver stadig længere, med en 10 pct.

reducering af bybusserne og en takststigning på 12 pct.

Samtidig skubbes flere ud i arbejdsløshed og på overførselsindkomster.

Bystyrerne i de storkøbenhavnske kommuner hilser den nye kommunalplan velkommen, fordi den skubber på udviklingen, der skal gøre Storkøbenhavn til en del af EU's planlagte Øresundsregion.

Med perspektivet om en Øresundsregion vil skræk- og skandalekommunen Farum under Brixtofte blive en bagatel i historien.

Men varmen, vreden og harmen blusser i Københavns arbejderbefolkning. EU står til øretæver, når dommen over den kommende EU-traktat skal fældes. Foghs krigsførelse og liberale arbejderfjendske politik er forhadet og vil blive stillet til ansvar. Det er ikke med vores midler og hensigter, at Afghanistans, Iraks og Palæstinas befolkning skal dræbes, lide nød og undertrykkelse til fordel for olie- og territorielle interesser.

Sammenholdet og solidariteten gør stærk, og vi vil – som kommunister – gøre vores til, at det kommer til udtryk i stærkest muligt omfang.

Således vedtaget på APK-Københavns distriktskonference, lørdag den 10. januar 2004.

Bekæmp nazi – støt lokalradioerne

Den ultraliberalistiske kulturminister Brian Mikkelsen har erklæret at nu skal der sættes stop for den nazistiske lokalradio Oasen.

Det skal ikke ske ved at fratage nazisterne deres økonomiske støtte og lukke radioen, fordi den spreder et kriminelt budskab og en kriminel propaganda.

Brian Mikkelsen har en anden plan: Han vil slå to fluer med et smæk. Han vil ramme både den ene naziradio og samtidig snesevis af progressive lokalradioer, som trofast og med frivillig arbejdskraft slås for at skabe nærmiljø-

er og forbedre dem. Ikke mindst i en storby som København har lokalradioerne en uvurderlig funktion.

Men de er for politiske efter Brian Mikkelsens smag. Derfor er han ved at indføre en central politisk kontrolinstans, der skal godkende radioerne, også efter at de lokalt har fået en sen-detilladelse for at de kan få økonomiske midler, der er nødvendige for deres overlevelse.

Brian har en plan: Æteren skal udelukkende fyldes med kommercielle budskaber og kommerciel lyd – som det sker hos vennerne på SkyRadio.

Arbejderpartiet Kommunisterne fordømmer denne politiske svinestreg, Brian Mikkelsen er i gang med. Vi forlanger den nazistiske lokalradio og nazipropagandaen stoppet. De progressive lokalradioer er en væsentlig anti-nazistisk faktor.

Fingrene væk fra de progressive nærradioer!

Således vedtaget på APK-Københavns distriktskonference

Præsidenten der ville eje universet

Imperialisternes besiddertrang har længe strakt sig ud i rummet, og erobringen af Mars er det nye kapløb. Når det drejer sig om, hvem der skal være den førende supermagt i det næste århundrede, er det ikke nok at blive på jorden. Vil man tiltrække intelligentsiaen fra hele planeten, må man sende magneter til Mars.

Missionerne til Mars er blevet solgt under det slogan, at man skulle finde ud af, om der har været liv. I virkeligheden er målsætningen knap så prangende. Man ønsker, at USA kan tiltrække verdens førende forskere, også i rumfart, for at sikre et forspring for USA. Forskningen kommer virksomheder og militæret til gode, og i meget lille omfang er der tale om almenlystigt resultat.

Undersøgelserne på Mars er de første spæde skridt til at oprette en egentlig base, så der er altså ikke tale om at lede efter liv, men mere at finde egnede steder til at placere jordisk liv. Den første egentlige rumkoloni skal være amerikansk. I denne uge forventes det, at Buch jr. vil annoncere etableringen af



En ny dansk minisatellit, der bl.a. skulle undersøge udsving i en række stjerners lys, blev skrottet af regeringen. Det videnskabelige formål var tydeligvis for abstrakt til, at den borgerlige regering ønskede det gennemført. Til gengæld har vi fået tre legoklodser sendt op på Mars.

en base på Månen som et første skridt.

Rumforskning handler jo især om det, man kan se, lyset fra Mælkevejens stjerner, galakserne i universet osv. Ved hele tiden at udvide synsfeltet og gøre

opmålingerne mere og mere nøjagtige har man kortlagt omkring 1/10 af den stråling, man kan måle fra jorden. Desto flere detaljer, der er kommet på kortet over universet, desto tydeligere har det vist sig, at teorier om, at alt stof engang har været samlet i ét punkt, er religiøst vrøvl. Så langt øjet rækker, er der til alle sider samme fantastiske bilde af uendelighed.

Blandt Stalins fortjenester var retningen af genopbygningen af Sovjetunionens økonomi efter Anden Verdenskrig. Et arbejde, der blev anslået til at tage tre femårsplaner. På kort tid indhentede og overhalede videnskaben i Sovjetunionen vestens fremskridt. Allerede i 1953 var den første raket, der kunne nå verdensrummet, klar til afprøvning.

I en fremtidig socialistisk verden er videnskaben ikke noget, der kan patenteres, eller som imperialistiske interesser kan bestemme over. Udforskning af rummet vil forbinde ægte nysgerrighed og menneskelig skabertrang til gavn for alle levende.

Franz

Det gode skib Beagle og rumsonden Queen Mary II

Den videnskabelige udforskning af jorden og himmelrummet kommer ikke ud af stedet, fordi USA, EU og Japan sender dingener mod Mars.

Der er vanskeligt at forarges over de penge, der bliver brugt på det ret beskedne rumforskningsprogram. Det er mere måden, pengene bliver brugt på: små absurde konstruktioner, der kan tage farvebilleder til medierne. Det er ikke videnskab, men gejlr.

I virkeligheden er der ikke meget forskel på at søsætte verdens største luksus-krydstogtskib, hvor den billigste billet koster et års madbudget selv for en almindelig dansk familie, og så bruge mange års ingeniørarbejde på at sende en dims til en anden planet. Det er alt sammen en del af underhold-



ningsbranchen. Vel og mærke målrettet det mindretal af verdens befolkning, der har adgang til strøm og tv.

Det er lidt en trossag, om man kan finde ud af noget om livet på jorden ved hjælp af en legetøjsbil på Mars. Var man virkeligt videnskabeligt interesseret, hvorfor så ikke undersøge sagen

her på denne planet? Her kan man stadig stille spørgsmålet *Hvad er liv?* til 20 professorer, og de vil ikke ane noget, som ikke også Darwin havde luret.

Men EU havde altså opkaldt en rumfidus efter Darwins gode skib Beagle, med forventet ankomst til Mars 1. juledag. Med ca. 20.000 km i timen hamrede den ned igennem den tynde røde atmosfære, og med stor præcision ramte man faktisk. Missionen var at finde spor efter liv på den røde nabo. Desværre havde man ikke bygget Beagle 2 til at lande ved den hastighed.

Må jeg foreslå, at man bygger et nyt krydstogtskib, hvor man forener bourgeoisie's hungrende udlængsel med drømmen om Mars. Da ville også jeg ønske god rejse, og send kongefamilien med!

Scorpio

Absurde indrejseregler

Vi er blevet bekendt med, at Staten Israel nu stiller krav om, at enhver som ønsker at besøge palæstinensisk kontrollerede områder (de såkaldte A-zoner) fremover skal have en skriftlig tilladelse fra de israelske myndigheder.

Uden denne tilladelse vil man blive tilfangetaget, tilbageholdt og deporteret og nægtet fremtidig indrejse i Israel.

De nye retningslinier er endnu et tegn på Staten Israels skærpelse af situationen og er klart i modstrid med de intentioner der er i Køreplanen for Fred.

Sammenkædet med opførelsen af muren i de palæstinensiske områder er de nye indrejseregler endnu et tegn på at Staten Israel ønsker at holde palæstinenserne indespærret og isoleret fra

omverdenen. De palæstinensiske områder fungerer som et fængsel. Nu skal der endog ansøges om besøgstilladelse hos fangevogteren Israel.

De nye regler vil besværliggøre al bevægelse for private rejsende og humanitære organisationer og vil virke som en censur på hvem palæstinenserne må omgås.

Palæstina Fredsvagter har taget initiativ til at berørte organisationer i Danmark mødes for at reagere på de nye regler og vil kontakte de danske Folketingspolitikere for at protestere.

Gitte Rasmussen

Palæstina Fredsvagter

www.palestinafredsvagter.dk

Danske Skoleelever: 10.klasses fremtid

Færre, men større 10. klassescentre er vejen frem hvis man vil sikre, at også de svageste elever får noget ud af 10. klasse. Det mener DSE:

- Vi kan desværre konstatere, at de usikre og fagligt svage elever ikke får et tilstrækkeligt udbytte af at gå i 10. klasse, og det kan ingen være tjent med. Der er derfor behov for at forbedre 10. klasse, og det kommer vi med nogle bud på i vores oplæg, men det afgørende for os er, at 10. klasse fortsat skal være for alle, udtaler Robert Kjellerup Andersen, talsmand for DSE.

- Vi frygter, at man fra politisk hold vil målrette 10. klasse svage og umodne elever, hvilket i realiteten vil være at

give 10. klasse et dummostempel. Men det vil være at gøre eleverne en bjørnetjeneste. 10. klasse er en fortsættelse af folkeskolen, og skal dermed i sin grundtanke appellere bredt: Alle der kan se et udbytte af et år i 10. klasse, skal have den mulighed, siger Robert og slår fast, at der skal tages initiativer der sikrer, at 10. klasse er et godt og udbytterigt for alle slags elever; og at netop dette er styrken frem for svagheden.

- Fremtidens 10. klasse skal i endnu højere grad være et overgangsår mellem folkeskole og ungdomsuddannelse. Netop derfor er det vigtigt at profilere 10. klasse som en selvstændig skole med sit helt eget ungdomsmiljø.

Krige

kræver våben, - og en forsvarsminister
eller feltherre til at lede slagets gang,
- og en sådan havde NaziTyskland
ved navn Erwin Rommel, hvis ideologi stod for
undertrykkelse, ensretning, og verdensherredømme.

Årene er gået, og dette system
har fundet sin sande afløser hvis ledere er
Guds udvalgte på jorden, og
disse er, efter egen mening født til at lede hele verden,
og som har en slående lighed med omtalte nazister. Nu
hedder forsvarsministeren, - Rumsfeld.

APK Østjylland: Fuld støtte til pædagogernes kamp

Stop konverteringen af de 400 stillinger i Århus

Jeres kamp for at bevare den pædagogiske kvalitet og tilstrækkeligt personale på institutionerne i Århus har vores fulde sympati og støtte.

Et angreb på det pædagogiske niveau rammer naturligvis vores børn og deres velfærd. På denne måde rammer de påtænkte fyringer også store dele af kommunens befolkning.

BUPL Århus Amt anviste allerede i efteråret andre metoder til at dække byrådets såkaldte underskud, blandt andet gennem en forhøjelse af dækningsbidraget, en grundskat for erhvervsjendomme. Det er en politik for at lade de rige betale mere til samfundets fælles bedste. Men byrådet valgte endnu engang at tage fra den almindelige borger og at overføre pengene til de største arbejdsgivere og kuponklippere.

Byrådets store flertals skalten og valten med den almindelige borgers velfærd må følges til dørs med fortsatte og udvidede protester.

Titusinder i kommunen støtter jeres protester. De mange tusinder offentligt ansatte i kommunen og børneforældrene støtter jer, og sympatien med jeres kamp er bredt funderet i den øvrige befolkning. For at få taget forslaget af bordet må alle inddrages i kampen. Det vil naturligvis også være en vældig støtte til jer, hvis LO Århus og fagforeningerne inden for det private område vil støtte jer med reelle kampskridt.

*Stop socialhjælpen til de rige
Stop forringelserne for vores børn
Nej til konvertering af pædagogstillinger
til billigere, ikke-faglært
arbejdskraft*

**APK
Arbejderpartiet Kommunisterne,
Østjylland**

8.1.2004

Strøtanker i uge 3



De store årgange fra 1944-47 er godt på vej til pensionsalderen. I år fylder de første 60, og nogen af dem kan og vil gå på efterløn. Der gøres mange krumspring i den anledning. Ældrebyrden er blevet et anerkendt begreb i offentligheden, og det offentlige er efter sigende begyndt at ruste sig til at tage imod en gruppe ældre, der er mere kritiske og krævende, end det før er oplevet. I de pæne taler får vi at vide, at der skal gøres mere ud af ældreforsorgen, men når det kommer til at få bevilget de penge, der skal til, så ser det mere sløjt ud.

Enhedslisten langer i den sammenhæng ud efter Dansk Folkeparti:

I 59 % af de kommuner, hvor Dansk Folkeparti har medlemmer af kommunal-bestyrelsen, har de stemt for velfærdsnedskæringer i budgetterne for 2004. I 30 % af kommunerne har de ved samme budgetbehandling sparet på de ældre.

Det er måske lidt for lidt ambitiøst efter min smag, men det sætter selvfølgelig Dansk Folkeparti i relief, efter den tvivlsomme succes med 'ældrepakken'.

Hovedsagen, som jeg ser det, er nu regeringens stramme greb om kommunernes finanser. Der skal skæres på de såkaldte velfærdsydelser (dem, der egentlig burde være kommunernes fornemste opgaver, nemlig alt det, der kommer de almindelige borgere til gode), og ældreomsorgen udgør en stor del af kommunernes budgetter. Hvad det fører med sig med en ny kommunestruktur, skal nok vise sig at blive nedskæringer og forringelser på den ene eller anden måde. En sammenligning med standarder i resten af EU kan måske give et fingerpeg om retningen.

På flere områder er omlægningen (= besparelserne) godt i gang.

Det ene er folkepensionen, der udhules og mister sin karakter af en rettheds med de store arbejdsmarkedspensioner. Her er forræderne i fagforeningstoppene allerede i gang med at forhandle endnu større pensioner som en del af næste overenskomst.

I pjecen 'Forsørgerbyrden', udgivet af OK2004 og Fagligt Ansvar, udregnes det, at hvis alle pengene fra private pensionsordninger samt alle pensionstillæg blev lagt sammen med det beløb, der nu bruges til folkepension, ville enlige pensionister få 270.000 kr. årligt og samlevede 147.000 kr. Det er vist de færreste, der ikke kan leve en pensionisttilværelse for de beløb, og en ordning, så de store lejligheder kunne ombyttes med små, med tilsvarende huslejenedsætninger, ville nok redde de sidste (nå, men det kræver nok en omlægning af boligmarkedet. Det tager vi anden gang).

Der er også efterlønnen, der trues med omlægning, men det ser da ud til at det først bliver efter næste folketingsvalg.

Et andet stort område er lønningerne til social- og sundhedspersonalet, hjemmehjælpere, plejehjems- og daghjemspersonale, sygeplejersker og forskellige terapeuter. Et stort antal af disse har jo i mange år hørt til det absolutte lavtlønssområde, så lavt, så det er et af de ganske få områder, hvor der stadig er personalemangel. Det plejer jo at hjælpe lidt, når der forhandles løn, og når så det politiske budskab er, at de ældre ikke skal lades i stikken, så skulle man jo forvente, at lønningerne kunne stige i den nærmere fremtid.

Det er der også andre, der har regnet ud. Hr. Haarder er i sin jagt på arbejdspladser til 'flygtninge og indvandrere fra tredjelands' – eller hvad de nu hedder lige for tiden – også stødt på, at der

mangler ansøgere til SOSU-uddannelsen, en uddannelse, der kan føre videre til alle de ovennævnte job. Ja, det er faktisk et rent guldæg, han lægger her: Lønningerne holdes i ave, og en del af indvandrerne kommer i arbejde. Samtidig kan han formentlig holde tempoet i arbejdet oppe på det urimelige niveau, det er på lige i øjeblikket.

Så må vi jo håbe at de gamle i det mindste får en bedre omsorg på den måde.

Der er i hvert fald en stadig voksende gruppe gamle, som ikke kan trives med stressede hjælpere, og det er de demente. Et institut under sundhedsministeriet anslår, at der er omkring 80-100.000 demente danskere, med en stigning på ca. 20.000 årligt. Den nyeste forskning viser, at omsorgen for disse mennesker kræver et nært, kærligt og trygt miljø uden stress. *GBe*

OKTOBER BOGBUTIK

København

Butikken er flyttet til Amager:

Ved Sønderport 18

2300 København S

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13



Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

OK 2004

Det har været fire meget lange år, siden sidste overenskomst på de væsentligste private områder blev indgået. For første gang i Danmarkshistorien underskrev de faglige ledere en fireårig overenskomst i 2000, mens Nyrupregeringen sad ved roret. Forskrækkelsen fra storkonflikten i 1998 havde ikke lagt sig. Nyrup greb ind, og pr. lov statsdikterede han arbejderne tilbage til udbytningen.

Aldrig mere skulle den danske produktion lammes af en storkonflikt, erklærede den etablerede fagbevægelses rorgængere. Derfor blev OK-periodens længde forøget og ændret, så arbejderne ikke skulle stemme i et samlet "bunkebryllup", der med forligsinstitutionens regler tidligere havde været brugt som et redskab til at kue klassebevidste arbejdergrupper.

Siden har Fogh-regeringen begået indgreb på indgreb over for arbejderklassens vilkår. Blandt andet med deltidsløven og den skelsættende arbejdsmarkedsreform med den absurde overskrift "Flere i arbejde", som i øvrigt blev vedtaget med socialdemokratiske stemmer. Siden er antallet af arbejdspladser raslet ned og arbejdsløsheden steget med titusinder.

Der er meget at rydde op i!

Det udtrykker samtlige forbundsledere og forhandlere også. De anerkender også, at industriens forhandlere i CO-Industri har førertrøjen og lægger linjen for de øvrige områder. Hvilken linje

Situationen kræver, at der forhandles for hele arbejderklassens interesser. Parolen hedder: Fasthold arbejdspladsernes krav i enheden med de udstødte!

Faglig kommentar

lægger de så?

- *Vi har til opgave at varetage vore 220.000 medlemmers interesser*, erklærer de, hvorefter formand Thorkild E. Jensen (Dansk Metal) og næstformand Børge Frederiksen (SiD) umiddelbart efter fastslår, at overenskomstperiodens længde afhænger af indholdet. Det sætter de resterende hundredtusinder af arbejdere under pres, da deres arbejdsgivere vil kræve samme længde på aftaleperioden. Så er alles krav om en kortere periode solgt til stanglakrids.

- *Mindstelønnen har ikke nogen betydning for os på minimallønsområdet, da vi har retten til at forhandle løn hvert år*, erklærer CO-Industriens forhandlere. Dermed er titusindvis på normallønsområdet overladt til 87 kr. i timen, svarende til højeste dagpengesats. Det er ikke befordrende for andre lavtlønnede, der ville kunne hæve lønningerne, hvis mindstelønningerne stiger. Det er slet ikke til fordel for dagpengemodtagerne, der har udsigt til en reduktion af satserne, fordi "det skal kunne betale sig at arbejde", som nedskæringspolitikkerne hævder.

Til gengæld kræver CO-Industriens topforhandlere, at pensionsindbetalingerne atter hæves. Nogle industriarbejder vil

opnå en vis glæde i deres alderdom af dette, andre når det ikke. Samtlige omkring 900.000 udstødte får aldrig glæde af arbejdsmarkedspensionen, da de ikke er aktive på arbejdsmarkedet. Men opsparingen vil indgå i et forligs reallønsfremgang på trods af, at mange aldrig ser en krone, og få måske ser dem om årtier. Til gengæld vil de selv samme topforhandlere lukrere på at forvalte pensionsformuerne, der oftest sættes i industriens aktier. På det område er der virkelig fælles interesser mellem arbejdsgivere og topforhandlere.

De udstødte har krav på, at den ugentlige arbejdstid sættes voldsomt ned, eksempelvis til 30 timer med fuld lønkomensation, hvilket vil ske i fuld sympati og solidaritet med de arbejdende. Der eksisterer imidlertid intet krav om nedsættelse af den ugentlige arbejdstid på forhandlingsbordet.

Der tales om, at lærlingesatserne skal hæves, hvilket kun er rimeligt, men der rejses ikke krav om at rette op på den borgerlige regerings indgreb over for SKP-ordningen, der let kan koste fem sjettedele af alle lærlinge deres ret til uddannelse.

Den skitserede kommunalreform vil sætte dagpengemodtagere på samme betingelser som kontanthjælpsmodtagere. Der er grund til en reaktion og modkrav. Forhandlerne er i bedste fald tavse. I værste fald bifalder den etablerede fagbevægelse ideerne.

Der er ikke råd til, at forhandlerne giver udtryk for at forhandle på snævre egne interesser. Situationen kræver, at man forhandler for hele arbejderklassens interesser. Derfor vil enhver parole, der giver udtryk for opbakning til forhandlerne, være en afledning.

Parolen hedder: Fasthold arbejdspladsernes krav i enheden med de udstødte!

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk